

К. № 6400

УНВ. БИБЛИОТЕКА
К. Бр. 121617

WWW.UNILIB.RS

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

1907.

ГОДИНА III.

УРЕДНИК

Душан Ђ. Алимпић

БЕОГРАД

ШТАМПАНО У ДРЖАВНОЈ ШТАМПАРИЈИ КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

1907.

С А Д Р Ж А Ј

I УКАЗИ:

- О промени Министарства, страна 185.
 О сазиву и распуштању Народне Скупштине и накнадним изборима народних посланика, страна: 105, 321, и 337.
 О сазиву окружних скупштина, страна 297.
 О постављању, премештању, пензионисању и отпуштању полицијских чиновника, страна: 1, 9, 25, 33, 57, 65, 73, 81, 82, 89, 97, 105, 106, 113, 114, 121, 129, 145, 153, 161, 169, 177, 185, 186, 201, 217, 225, 233, 257, 258, 281, 289, 297, 313, 314, 315, 321, 329, 337, 353, 354, 369, 377, 385, и 393.
 О наименовању нових села и заселака, страна: 25, 73, 186, и 345.
 О разгруписавању старих и образовању нових општина, страна: 9, 57, 73, 74, 89, 114, 217, 226, 421, 242, 249, и 329.
 О одликовању, страна: 185, 225, и 289.
 О помиловању, страна: 114, и 201.
 О одсуству Министра Унутрашњих дела, страна 161.
 О одобреним издашима Министарству унутрашњих дела, страна: 233, 249, 305, 315, 329, и 393.
 О пријему странаца у српско поданство, страна: 1, 9, 25, 82, 89, 106, 114, 145, 186, 217, 289, 290, 297, 337, и 401.

II ЗАКОНИ:

- О изменама и допунама у закону о уредби о наплаћивању механичког акција од 6. јуна 1840. године и измене од 23. јула 1898. године, страна 97.
 О изменама и допунама у закону о административној подели Краљевине Србије од 15. марта 1890. године са изменама и допунама: од 31. марта 1891. 9. маја 1894. 17. фебруара 1896., 5. јануара 1899. 24. јануара 1900. 31. марта 1902. и 10. априла 1902. године, страна 241.

III ПРАВИЛА И УРЕДБЕ:

- Уредба о честитању о државним празницима и окружним и општинским светковинама, страна 73.
 Првила о нездравим стањима и локалима у којима се људи стално или привремено задржавају, страна: 193, и 194.

IV РАСПИСИ:

- О правилном извршењу закона о уређењу округа и срезова од 18. марта 1905. године страна: 33, и 34.
 О тумачењу чл. 4. и 6. закона о јавним зборима и удружењима, страна 49.
 О тумачењу § 10. Полицијске Уредбе, страна 49.
 О односима окружних начелника и управника града Београда према страним конзулима, стр. 65.
 О условно отиуштеним осуђеницима, страна: 217, и 218.
 О тумачењу чл. 4. финансијског закона за 1907. годину, страна: 233, и 234.
 О издавању заграничних пасоша, страна: 377, и 378.

О позивању општинских одборника у седнице, страна 216.

О испитивању анализских боја, страна 217.

V КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА:

За месец новембар 1906. год.	стр.	25. и 26.
» » децембар » »	» »	57. и 58.
» » јануар 1907. » »	» »	82. и 83.
» » фебруар » »	» »	122.
» » март » »	» »	177. и 178.
» » април » »	» »	226. и 227.
» » мај » »	» »	242. и 243.
» » јуни » »	» »	281. и 283.
» » јули » »	» »	305. и 306.
» » август » »	» »	345. и 346.
» » септембар » »	» »	369. и 370.

VI СТРУЧНИ И НАУЧНИ ДЕО:

Чланци и расправе

Доказ у кривичном поступку, од Д-ра Бож. В. Марковића, страна: 1, 2, 3, 11, 18, 19, 28, 29, 35, 36, 41, 42, 49, 50, 59, 65, 66, 74, 75, 83, 84, 89, 90, 91, 98, 106, 107, 114, 115, 116, 123, 124, 129, 130, 131, 146, 147, 154, 155, 161, 162, 169, 170, 78, 179, 180, 186, 187, 194, 195, 201, 202, 209, 210, 218, 219, 227, 228, 234, 235, 243, 244, 249, 250, 254, 259, 265, 266, 273, 274, 282, 283, 290, 297, 298, 306, 307, 315, 316, 321, 322, 339, 346, 347, 355, 356, 362, 372, 373, 379, 380, 386, 387, 395, 396, 410, 411, 412, 419, и 420

Американски пљачкаши банака, криминална студија од Вилијама А. Пинкертона, шефа детективске агенције у Чикагу, превео Доб. В. Бакић, страна: 3, 4, 5, и 6.

Уписивање слуге — странца, од Душ. Николића, страна 6.

Утицај судије на јавни морал, од Жив. Јина М. Перића, страна: 9, 10, 17, 18, 26, 27, 28, и 34.

Примена научних метода у полицијским и судским истрагама, од Р. А. Реисс-а професора полиције на универзитету у Лозани, превео с француског Душан Б. Алимпић, страна: 12, 13, 20, 21, 29, и 30.

Сталан надзор, од Душ. Николића, страна 21.
 Албум криваца и друга спомоћна средства полиције безбедности, од В. Лазаревића, страна: 36, 37, 44, 45, 52, 53, и 60.

§§ 15. и 16. Полицијске Уредбе, од Душ. Б. Алимпића, страна: 43, 44, 51, и 52.

Привидна смрт, страна: 53, и 54.

О крађи стоке, од Душ. Николића, страна: 61, и 62.

Утврђивање идентичности лешева, од Душ. Б. Алимпића, страна: 77, 75, 76, 77, 86, и 87.

Из примене закона о таксама са законом о накнадно штете и законом о шумала, од Душ. Николића, страна 68.

Реформа казнионица у Енглеској, превео с немачког Миливој Ј. Петровић, страна 68. и 69.

О полицијским наредбама, од В. Лазаревића, страна: 77, и 78.

Општина, од Димитрија С. Калајчића, страна: 84, 85, 91, 92, 99, 107, 108, 109, 111, 117, 124, 125, 126, 131, 132, 133, 147, 148, 155, 156, 163, 180, 181, 187, 188, 195, 196, 202, 203, 219, 228, 235, 244, и 245.

Полиција, превод с немачког Д-р Драг. Аранђеловић, страна 92, 93, 94, 100, и 101.

Новчане казне по железничко-полицијском закону, од Душ. Николића, страна 100.

Телеграфисање личног описа, од Д. В. Бакића, страна: 109, и 110.

Застарелост тражбина државних, општинских и црквених, од Д-ра Драг. Аранђеловића, страна: 133, и 134.

Два важна питања из области нашег кривичног судског поступка, од М. Буричића, члана Касационог Суда, страна: 134, 135, и 136.

Злочин, његови узроци и његово лечење, страна: 136, и 137.

Судске истраге и полиција као нарочита наука, од Душ. Б. Алимпића, страна: 149, 150, 158, 159, 165, 166, 171, 172, 173, 181, 182, 183, 188, 189, 196, 197, 204, 205, 206, 212, 213, 214, 220, 229, 230, 236, 237, 245, 246.

Американска криминална политика извод из једног јавног предвања професора D-g В. Freudenthal-a, од Миливоја Ј. Петровића, страна: 157, 158, 164, и 165.

О признању оптуженога, од М. Буричића, члана Касационог Суда, страна: 170, и 171.

Уговор о служби, од Душ. Николића, страна 173, и 174.

Неједнако мишљење виших судова о томе треба ли варалице за дело из § 253. а кривичног закона — трошење електричне струје на варљив начин — осудити и на губитак грађанске части, страна: 197, и 198.

Један случај извршења без судске пресуде или решења, од М. Буричића, члана Касационог Суда, страна 204.

Давска казнена повела, од 1. априла 1905. године (закон о бативању), од Миливоја Ј. Петровића, страна: 210, 211, и 212.

Упут за полицијске и општинске власти, приредио Бур. Ј. Борђевић, начелник окружни, критика од Душ. Николића, страна: 220, 221, 222, 230, 237, 238, 246, 247, 253, 254, и 255.

С конгреса за заштиту деце, саопштио Д-р. Ник. Ј. Петровић, страна: 250, 251, 259, 260, 267, 268, 275, 276, 285, 286, 292, 293, 299, и 300.

О намерном „тровању“ инфекциозним бактеријама и о кажњивости оваквог дела, од М. П. Срећковића, страна: 251, 252, и 261.

Сувремени злочин и полиција, страна: 252, и 253.

Упут за полицијске и општинске власти, приредио Бур. Ј. Борђевић, окружни начелник, критика од Димитрија С. Калајчића, страна: 260, 261, 268, 269, 276, 277, 286, 293, 294, и 309.

Крађе из сујеверја, од Д. В. Бакића, страна: 277, 278, 286, и 287.

Немачке Социјал-Демократе и реформе кривичног законодавства, превео с француског Милутић Т. Марковић, страна: 261, 262, 269, и 270.

О одговорности за накнаду штете, од Д-ра Драг. Аранђеловића, страна: 266, 267, 274, 275, 283, 284, 291, 307, 308, 316, 317, 323, 330, 331, 347, 348, 356, 357, 363, 373, 374, 381, 382, 387, 388, 389, 396, 397, 403, 404, 405, 412, 413, 414, 415, 410, 421, 422, и 423.

Шпанске варалице помоћу сокровишта од Р. А. Reiss-a, професора полиције на универзитету у Лозани, страна: 294, 298, 299, 300, 301, 302, 309, 310, 318, 319, 325, 326, 333, 334, 335, 350, 358, и 359.

Одрицање оптуженога као казни поштравајућа околност, од М. С. Ђуричића, члана Касационог Суда, страна: 317, 318, 323, 324, 325, 331, и 332.

О кривичној одговорности са теоријског гледишта, од Д-ра Бранислава Петровијевића, страна: 329, 330, 338, 354, 355, 361, 362, 370, 371, 372, 378, 379, 385, 386, 393, 394, 395, 401, 402, 409, 410, 411, 418, и 419.

Упут за полицијске и општинске власти приредио Тур. Ј. Корђевић, окружни начелник, критика од Д-ш. В. Алимчића, страна: 332, 333, 341, 242, и 359.

Предлог закона о увреди Величанства у Немачкој са кратким обзиром на то дело код нас, од Милвоја Ј. Петровића, страна: 339, 340, 341, 348, 349, и 350.

„Дактилоскопија“ од Васе Лазаревића (прештампано из „Архива“ за правне и друштвене науке), критика од Доб. В. Бакића, страна: 364, 365, 374, 375, 382, 397, 398 и 899.

О одговорности злочинца са судско-медицинског гледишта, од Душ. В. Алимчића, страна 389, 390, и 406.

Заштита деце у Холандији, Dr. van Name, страна: 422, 424, и 425.

Вештачење фалсификованих докумената и испрва, од Д-р Ј. Бершера, превео Душ. В. Алимчић, страна: 425, и 426.

VII ПОУКЕ И УПУТИ

За расправу спорних питања, као што је питање о првенственом праву наплате из новца добивених за продато непокретно имање, Државни Савет није надлежан, страна 6.

Право надзора над општинама, по чл. 142, 143, и 144. закона о општинама, припада надзорној државној власти, а не окружним скупштинама, страна 13.

Саставу изабраног суда нема места, док се спорно питање о својини имања између задругара не расправи, стр на 13.

Полицијска власт није надлежна, да улази у оцену питања, која су расправљена извршном судском пресудом, страна: 13. и 14.

За расписе о својини заједничког и неподељеног имања између браће није надлежна полицијска власт већ суд, страна 14.

Један случај неумесне примене члана 11. закона о уређењу округа и срезова, страна 14.

Државни Савет није надлежан, да у погледу начина извршења судске пресуде цени, да ли је поступак полицијске власти правилан или не, стр. 14.

Један случај састава изабраног суда, страна: 21. и 22.

У питању убаштинења, полицијска власт надлежна је само да танију, потврђену већ општинским судом, овери како у погледу потписа, тако и истинитости садржаја, страна 22.

За расправу питања о праву на службеност светлости која није у танији означена, надлежан је суд, страна 37.

Један случај неумесне примене § 465. тач. 3. грађанског судског поступка, страна: 37. и 38.

И казне из чл. 158. закона о општинама застаревају у року, који за застарелост предвиђа § 396. кривичног закона, страна 38.

Окружни одбор има право изабрати себи писара, пошто окружна скупштина то право није задржала за себе, страна 45.

Жалбе, најављене противу решења Министра Унутрашњих Дела, којима се одређују места и рејони за апотеке, не подлеже разматрању Државног Савета, страна 54.

Пропис закона о таксима № 75. не односи се и на оне механе, које су раније, пре тога закона, добиле привремено механско право, страна 55.

Полицијска власт није надлежна да се упушта у оцену и расправу спорних питања, на која наиђе при извршењу пресуде изабраног суда, стр.: 62. и 63.

Наплата механичког акциса одсеком на годину може бити само по споразуму између општине и механиџаја и кафеџија, страна 63.

Оцењујућа комисија за процену експроприсаног земљишта за град Београд дужна је на захтев сопственика експроприсаног земљишта, издати решење противу кога се, ако је незадовољан, може жалити Министру грађевина, страна: 69. и 70.

Чиновник на расположењу може бити у интересу државне службе отпуштен из исте на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, страна 78.

Један случај неумесне примене чл. 152. закона о општинама, страна 94.

Администратора у окружном школском одбору има право да поставља сам школски одбор према чл. 63. и 65. закона, о народним школама, а не окружни одбор, у смислу чл. 108. тач. 1. и 6. закона о уређењу округа и срезова, страна 94.

За расправу питања о умесности наплате таксе за посредничку радњу није надлежан Министар финансија, већ Министар Унутрашњих Дела, стр. 94. и 95.

При извршењу судске забране, полицијска власт надлежна је да цени само питање о државини а не и о својини дотичних узабрањених ствари, стр. 95.

Један случај погрешне примене чл. 113. закона о уређењу округа и срезова, страна 95.

За расправу питања о старалачкој награди, за чување узабрањених ствари, искључиво је надлежна полицијска власт, страна 101. и 102.

Један случај правилног примененог прописа § 298. грађанског закона од стране полицијске власти, страна 102.

Пресуде полицијских власти, донесене на основу § 24. грађанског судског поступка не подлеже разматрању Државног Савета, страна 102.

Предлог за давање указног звања каквом лицу, које је на то испунило законске услове, зависи од увиђаности и оцене дотичног Министра, страна: 110. и 111.

Компензацији дуга код извршних власти има места кад о дугу постоји извршна пресуда судска, страна 111.

Купац некретног имања, на коме лежи терет удничког уживања, слабији је у праву односно уживања овог имања од дотичне удоче, кад је од стране наследника, без његово знања, извршена продаја и пренос код суда, страна 117.

Кад су ортаци за позачне спекулације осуђени пресудом судском на извесно плаћање, онда се осуда не може само од једног од њих извршити, док се не утврди немаштина или немогућност проналаска другог ортака, страна: 117. и 118.

Противу осуда по закону о заштити од сточних зараза и о мерама за угушивање тих зараза нема места жалби Државном Савету, страна 118.

Куповина извесног непокретног имања претпоставља савесну државину, а ко противно тврди, треба као слабија страна, да буде упућен на партици да то докаже, страна 126.

Камење за млино бранша сматра се као саставни део машине локомобиле, а не као саставни део непокретног имања, страна 126.

Уговор о закупу, закључен после извршног пописа и процене закупног добра, без утицаја је на извршење судске пресуде према § 469. грађанског судског поступка, страна: 126. и 127.

Поравнање закључено између партичара има силу извршне пресуде у односу између њих, али не и према трећим лицима, страна: 139. и 140.

Један случај расправљеног сукоба о надлежности између Министра финансија и Министра унутрашњих дела, за расправу, питања о наплати аренде за заузету речну обалу, страна 140. и 141.

Један случај из §§ 481. и 465. грађанског судског поступка, страна 141.

Оруђе нађено код кривичара барута, не може бити одузето и продато у корист барутанског фонда, према закону о производњи, увозу и продаји барута, динамита и осталих распрскавајућих смеша, страна: 150. и 151.

Пензија државних чиновника не сматра се као плата, и не може се одбијати од плате, која им као резервним официрима у смислу чл. 76. закона о устројству војске, припада за време вежбе, стр. 166. и 167.

Један случај правилне примене § 370. кривичног закона, с погледом на тачку 1. уредбе о касацијама од 8. IV. 1839. год. и на допуну тач. 4. исте уредбе од 18. X. 1886. године, страна 174.

Казне за дела из чл. 158. зак. о општинама не могу се изрицати и над бив. општин. часницима, страна 174.

Један случај погрешне примене ТБр. 206. таксене тарифе, страна 183.

Један случај из области спорних питања о својини и државини расправљен према прописима §§ 200, 201. и 202. грађ. закона, страна: 189. и 190.

У оцену питања о постојању или непостојању задружног односа између она и сина није надлежна полициј. власт да улази приликом извршења судских забрана за дуг синовљев, страна 190.

Један случај из тач. 8. чл. 26. б. измена и допуна закона о уређењу санитарне струке и чувању народног здравља, страна 206.

За расправу питања о првенственом праву наплате из депозитних новца извесног дужника нису надлежне административне власти, већ суд, страна 214.

Пре него што се полицијска власт не увери, на основу аутентичних података, да упућено лице на партици, за доказ извесног права, није парницу повео у остављеном року, не може никакву другу одлуку донети у погледу оспореног права, страна: 214. и 215.

За дуг извесног члана задруге може се узети у попис, према § 471. грађанског судског поступка, само оно имање за које се несумњиво утврђује, да је његова својина по делу који му као задругару припада, страна 222.

По закону о производњи увозу и продаји барута, липа ухваћена у кријумчарењу не могу бити осуђени на солидарно плаћање казне, већ сваки посебице, страна: 222. и 223.

Један случај неумесне примене чл. 158. закона о општинама, страна 238.

Општински часници не могу се казнити, по чл. 158. зак. о општинама, за кривце које су предвиђене другим специјалним законима, страна 238-

VIII ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА:

О плаћању телеграфских такса од стране општинских власти, страна 7.

О заузету општинског земљишта и застарелости, страна 7.

О избору чланова школског одбора, страна 7.

О наплати свештеничких такса, страна: 15, 111, 215, 303, 311, и 391.

О застарелости истуних пресуда, страна: 15, 70, 103, 111, 112, 175, 407, и 431.

О надлежности општинских судова за спорове око непокретности, страна: 15, 23, 127, 151, и 326.

О дијурнама општинских часника, страна: 15, 118, 207, и 383.

О јемству општине за своје грађане приликом узимања новца из јавних каса, страна: 22. и 23.

О извршењу казни по закону о народним школама, страна: 23, 103, 118, 159, 262, и 263.

О наплати уговорене закупне цене, страна: 30. и 151.

О § 471. грађ. судског поступка, страна: 30, 141, 142, 151, 174, 231, 255, 279, 295, 302, 326, 327, 335, 399, и 497.

О општинским деловођама, страна: 38, 175, 263, и 335.

О накнади штете учињене злонамерном паљевином и намерним противзаконим пошптајем туђих ствари, страна: 38, 191, 215, 327, и 407.

О општинским и државним шумама, страна 45.

О поравнању између општине и одговорних рачунополагача, страна: 45, 46, 311, и 399.

О праву гласања на општинским изборима стр.: 55. и 351.

О поврњају мизра страна 55.

О односима између општинских судова и управитеља основних школа, страна: 70, 71, и 223.

О наплати такса: 71, 79, 111, 142, 175, 191, 207, 239, 303, 327, 351, 375, 376, 383, и 415.

О школским благајницима, страна: 71, и 342.

О избору општинских часника, страна: 71, 118, 119, 141, 263, 319, 327, 382, и 383.

О порези, страна: 78, 79, 118, 119, 167, 190, 191, 288, 294, 343, 367, и 391.

О потврди танија, страна: 79, 142, 143, 167, 198, 199, 270, 271, и 295.

О општинским кошевима, страна: 79. и 383.
 О извештају и суђењу истушних шумских кривца, страна: 102, 115, 242, 263, 270, 271, 351. и 391.
 О § 375. крив. закона, страна: 102. и 103.
 О извршавању кријумчарских пресуда, страна: 111. и 342.
 О општинским бюджетима, страна: 118, 183, 184, 198, 288, 294, 335, 343, 365. и 366.
 О састављању гласачких спискова, страна: 119. и 263.
 О пријему и одбијању појединих лица за чланове општине, страна: 127, 128. и 199.
 О механима и казанама, страна: 141.
 О задружном одношају између родитеља и деце, страна: 142, 175, 198, 255, 263, 302, и 311.
 О издавању општинских уверења, страна: 151, 167, 174, 207, 215, 255, 335, 367, 383. и 384.
 О надлежности сеоских кметова, страна 159.
 О § 327. тач. 1. казненог закона, страна: 167. и 168.
 О воденичарском ујму, страна 175.
 О мерици, страна: 191. и 278.
 О крађи засађене винове лозе и осталим истушним крађама са пољских имања, страна: 198, 270. и 407.
 О заузимању општинских утрина, страна 199.
 О полицијском надзору, страна: 206 и 207.
 О саставу изабраног суда, страна 207.
 О закључама проценалаца по закону о осигурању стоке, страна 207.
 О кулчу, страна: 215. и 223.
 О истушним пресудама, страна: 223, 239, 270, 278, 279, 294, 295, 302, 366, 383, 390, 415, 431. и 432.
 О лиценцијама, и одговорности купаца за штету, услед неположене излицитиране суме, страна: 230. и 231.
 О административно-дисциплинским кривцима, страна: 238, 383, 390. и 392.
 О саопштавању пресуда, страна: 262, 263, 310. и 311.
 О насељавању у новоослобођеним крајевима, страна 263.
 О деоби, заједничких општинских имања страна 263.
 О службеностима, страна: 270, 271. и 311.
 О недељним и празничним данима, страна 278.
 О рачуноводству и књиговодству код општинских власти, страна: 279, 342, 416. и 430.
 О осигурању стоке, страна 279.
 О забранама, страна: 295, 351. и 375.
 О трамама општинских утрина, страна 303.
 О школском прирезу, страна 319.
 О чувању пољског имања, страна: 319. и 415.
 О акцису, страна: 320, 365. и 431.
 О продаји имања за кривичне трошкове, страна 343.
 О продајама покретности, страна 431.
 О побачају, страна 343.
 О водојажи, страна 351.
 О општинским благајницама, страна 365.
 О подизању општинских судница, страна 366. и 367.
 О улози свештеника приликом покарених промевина, страна 383.
 О праву полицијских чиновника да присуствују општинским зборовима, страна 390.
 О повраћају грађанских права, страна 431.

IX ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО:

Зликовачка част криминална прича, превео немачког Доб. В. Бакић, страна: 138. и 139.
Један ђак Шерлока Холмса, од Доб. В. Бакића, страна: 426. и 427
„Вомба“ (најновији начин операције, наших бесароша, од Ник. Ванића), страна: 427. и 428.
Наше вићење, страна: 428, 429. и 430.

X ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА:

Август Грубишић, скитница, из Беловара у Хрватској (са сл.), страна 80.
 Александар — Шандор Симоновић (са сл.), страна: 432.
 Александар Ракић, зв. „Гајдаш“, коцкар, из Шанца (са сл.), страна: 47, 48. и 344.
 Бела Кон, бив. келнер (са сл.), страна 400.
 Благоје Марковић, зв. „Благојић“, коцкар (са сл.), страна 48.
 Влајхер Нандор, бив. келнер (са сл.), страна 400.
 Богдан Јеличић, варалица (са сл.), страна 279. и 280.

Божин Јовановић зв. „Дреновац“ коцкар (са сл.), страна 39.
 Велимир Бајић, коцкар из Крагујевца (са сл.), страна 48.
 Даница Ивановић - Ивковић, служавка, из Ваљева (са сл.), страна: 46. и 47.
 Димитрије М. Павловић, скитница и варалица, из Гуче (са сл.), страна: 271, 279. и 280.
 Драгољуб Лазић, из Азање (са сл.), страна 392.
 Драгутин Петровић, из Банитине (са сл.), страна 384.
 Душан Брзаковић - Пешић, зв. „Душанчић“, коцкар (са сл.), страна: 39. и 40.
 Ђура Станковић, бив. робијаш (са сл.), страна, 295. и 296.
 Живојин Јовановић, лажни лекар, из Јарушнице (са сл.), страна 56.
 Живојин Јовановић, зв. „Сипља“, коцкар, из Крагујевца страна 39.
 Зорка Јовановић, циганка картара (са сл.), страна 328.
 Јоца Велимарковић, коцкар, из Београда (са сл.), страна: 231. и 232.
 Јован Ракочевић, приватни ђак, из Црне Горе, (са сл.), страна: 119. и 120.
 Јожеф Паликаш, машинист из Новог Сада (са сл.), страна: 7. и 8.
 Лазар Милановић — Чивут Лаза“, из Крагујевца (са сл.), страна 408.
 Љубомир Бошковић, зв. „Љупче“ или „Црногорче“ (са сл.), страна 31.
 Марин Громов, из Драганова у Бугарској (са сл.), страна 104.
 Милан Живковић, зв. „Марковац“, коцкар, страна 39.
 Милан Лазаревић — а право име Танаско Радојковић, зв. „Товрљан“, коцкар (са сл.), страна: 39, 40. и 72.
 Милан Марковић, бив. келнер (са сл.), стр. 72.
 Милан Михајловић, поткивач, из Врање (са сл.), страна 320.
 Милан Николић, зв. „Бранковац“, коцкар, из Ниша (са сл.), страна 64.
 Милан Поповић, варалица, из Ужца (са сл.), страна: 279. и 280.
 Милановић Караклајић, зв. „Караклаја“, из Шареника (са сл.), страна 96.
 Миленко Станојловић, хајдучки јатак, из Кумана (са сл.), страна: 295. и 296.
 Миливој Јанковић, бив. робијаш (са сл.), страна: 295. и 296.
 Милица, жена Петра Алексића, из Ужца (са сл.), страна: 199. и 200.
 Милош Боровић, из Мачката (са сл.), страна: 223. и 224.
 Милош Јеличић, варалица (са сл.), страна: 279. и 280.
 Милош Кнежевић, бив. ђак, из Босне (са сл.), страна: 119. и 120.
 Милутин Милошевић, зв. „Ђора“, коцкар, из Крушевца (са сл.), страна 104.
 Мирослав Љубојевић, варалица, из Госпића (са сл.), страна 312.
 Младен - Тихомир Видић, коцкар, из Сирогојна, (са сл.), страна 203.
 Недељко Павловић, бив. ђак, из Врбовца (са сл.), страна: 119. и 120.
 Никола Маријчић, из Ужца, страна: 231. и 232.
 Никола Стојановић, касанин (са сл.), стр. 376.
 Панта Павловић, петарски каџа, из Скопља (са сл.), страна: 31. и 32.
 Петар Марић, из Кусатка (са сл.), страна 392.
 Раде Бабовић, бив. ђак, из Старе Србије (са сл.), страна: 119. и 120.
 Радисав Живадиновић, зв. „Влашче“, из Пожаревца (са сл.), страна: 15. и 16.
 Радисав Тростић, коцкар, из Медвеђе (са сл.), страна 48.
 Радоје Милетић, зв. „Цода“, из Бресја (са сл.), страна 184.
 Светислав Тошић, из Гуче (са сл.), страна: 303. и 304.
 Славко Р. Перић, хајдучки јатак из Спракова (са сл.), страна: 295. и 296.
 Спасоје Пјевчевић, зв. „Цјевац“, коцкар, из Ужца (са сл.), страна: 303, 304. и 344.
 Станко Окановић, зв. „Окан“, коцкар (са сл.), страна: 38. и 39.
 Стеван Ковачевић, из Барловаца (са сл.), страна 352.
 Стеван Стошић, из Куприје, (са сл.), стр. 176

Тихомир Марић, из Кусатка (са сл.), стр. 392.
 Тодор Милутиновић, лажни лекар, из Шанца (са сл.), страна 56.
 Херман Фридман, из Будим-Пеште (са сл.), страна 24.
 Чедомир Јовановић, зв. „Леци Чета“ (са сл.), страна 39.

XI ПОТЕРЕ:

Адам Макуљевић - Миленковић, из Рудне Главе страна 16.
 Алберт Резе, инкасат, из Новог Сада (са сл.), страна 64.
 Александар Мирић, зв. „Шаго“, Црногорац, страна 256.
 Александар Ракић, зв. „Гајдаш“, коцкар стр. 344.
 Андра Петровић, ковачки радник, страна 352.
 Андра Франк, из Бечкерека, страна 384.
 Андрија Ристић, бив. келнер, страна 343.
 Анђа, жена Јов. Јовановића, из Крагујевца, страна 256.
 Антон Унчовски, из Кенигсфелда, страна 152.
 Арсеније Вучковић, шегрт, из Београда, стр. 96.
 Атанаско Стојанов, војни бегунац, страна 348.
 Богдан Андрејевић, страна 343.
 Богосав Солдатовић, из Лисе (са сл.), страна: 88. и 96.
 Божидар Сотировић, слуга, из Гроцке, стр. 264.
 Велимир, син Борђа Јаковљевића, из Смедерева, страна 256.
 Велимир Јанковић, из Живковаца (са сл.), стр. 192. и 199.
 Велимир Радовић, из Жежевице, страна: 55, 103. и 184.
 Владимир Јовановић, каџа шлесерски, из Крагујевца, страна 8.
 Владимир Јовановић, из Пољана, страна 128.
 Владимир Мареновић, из Витковца (са сл.), страна 239.
 Влајко Пауновић, из Стрелца, страна 336.
 Вукадин—Вујица—Вуле Стевановић, из Поповића (са сл.), страна 256.
 Вучко Петровић, из Сејанице, страна 256.
 Гаврило Вокић, из Милковца, страна 280.
 Горча Јанковић, земљоделац, из Ораовице, страна 88.
 Данило Петровић, слуга, из Ришња, стр. 327.
 Данило Ризински, благајник у Њивани (са сл.), страна 200.
 Димитрије—Миче Крстић, из Хума, стр. 336.
 Димитрије Стаменковић, зв. „Врба“ (са сл.), страна 328.
 Драга Стефановић, из В. Лаола, страна 327.
 Драгољуб Степановић, коцкар, из Параћина, страна 160.
 Драгомир Марјановић, коџушар, из Ваљева, страна: 175. и 184.
 Драгомир Пржић, из Крушевца, страна: 367. и 376.
 Драгомир Трифуновић, војник, страна 304.
 Драгутин Илић - Поповић, зв. „Пошче“ коцкар, (са сл.), страна 344.
 Драгутин Јовановић, хајдук, из Курјача, стр. 176.
 Драгутин Лазић, циганин, из Јасенова, стр. 8.
 Драгутин Милошевић, коцкар, страна 96.
 Драгутин Петровић, из Банитине, страна: 368. и 376.
 Душан Пешић - Брзаковић, зв. „Душанчић“, коцкар, (са сл.), страна 360.
 Душан Ставрић, коцкар, из Лесковца, стр. 336.
 Ђорђе Андоновић, осуђеник, страна 336.
 Ђорђе Илић, зв. „Цода“, коцкар, из Лесковца, страна: 88, 120. 336.
 Ђоко Иштвановић, из Куприје, страна 256.
 Ђорђе Јанаковић, бив. касеција, страна 360.
 Ђорђе Ж. Митровић, из Нов. Корита, стр. 8.
 Ђорђе Ж. Михајловић, из Драговца, страна 352.
 Ђорђе Н., аустријски војни бегунац, стр. 312.
 Ђорђе Предић, из Мокрање, страна 239.
 Ђура Јовановић — Ђорђе Марка Мргића, из Барајева, страна 288.
 Живко Блажић, из Међулужја (са сл.), страна: 88. и 96.
 Живко Жикић, из Г. Матејевца, страна 399.
 Живојин Јовановић, надничар, из Београда, страна 120.
 Живојин Томић, скитница, страна 32
 Иван Свирићев, житарски трговац, из Вел. Квинде, страна 416.
 Илија Поповић - Ђорђевић, из Београда, стр. 256.

Јанко Алимпић Анађић, осуђеник, из Накутана (са сл.), страна: 396. и 343.
 Јанко Илић, из Осинића, страна: 152. и 280.
 Јован Радула Богдановића, из Грљана, стр. 207.
 Јован Димитријевић, из Обреновца, страна 216.
 Јован Илић, из Орања, страна 152.
 Јован Исидоровић, из Аустро-Угарске, страна: 367. и 384.
 Јован Марјановић, из Кобиља, страна 184.
 Јован Н., из Бугарске, страна 63.
 Јован — Јаков Соколовић, осуђеник (са сл.), страна 232.
 Јован Стојимировић, из Липа (са сл.) стр. 112.
 Јон Јанкуловић, из Зајечара, страна 391.
 Јоца Востин (са сл.), страна 16.
 Каменча Илић, из Грабовца (са сл.), стр. 168.
 Ката, жена Марка Ранковића, циганина, стр. 160.
 Карл Ото Фрам, варалица (са сл.), страна: 63. и 64.
 Коста Васиљевић, из Трнове, страна 175.
 Лазар Јовановић, из Брдранице, страна 343.
 Љубомир Марковић, из Драјинца, страна 207.
 Љубомир Младеновић, слуга, из Свилајца, страна 8.
 Љубомир Недовић, из Јасенова, (са сл.), страна: 248. и 255.
 Љубомир Попадић, из Аустро-Угарске, стр. 408.
 Марица, кћи Ане Пилер, из Аустро-Угарске, страна 327.
 Марко Антић - Мијановић, из Миљковца страна 272.
 Марко Ђорђевић, зв. „Чапкун“, коцкар (са сл.), страна 160.
 Марко Савић, осуђеник (са сл.), страна 232.
 Милан Јањић, слуга, из Винковаца (са сл.), страна 46.
 Милан Кулиза, рабаџија, из Крајева, стр. 416.
 Милан, син Величка Младеновића, из Брање, страна 88.
 Милан Цукић, коцкар, страна 88.
 Миладин Павловић - Недељковић, из Мајлана, (са сл.), страна 272.
 Милева жена Петра Ђорђевића, циганина, страна 160.
 Милета Веласављевић, из Грабовца, стр. 320.
 Миленко Трајковић, из Д. В. Реке, стр. 216.
 Милован Радовановић, зв. „Мола“, из Црвене Јабукe, страна: 106. и 207.
 Миленко Дувић, келнер, из Александровца, страна 320.
 Милорад Јечменица, из Губереваца, (са сл.), страна 216.
 Милосав Бећић, из Сред. Добринџа (са сл.), страна: 240. и 255.
 Милутин Владисављевић, из Кленовика, страна 384.
 Милутин Игњатовић, из Алексинца, страна 312.
 Милутин Јовановић, кадуџер манастира Троноше, страна 399.
 Милутин Станковић, зв. „Цукић“, коцкар, страна 40.
 Мита Стевић, из Пољане, страна 96.
 Михаило Ђурић, циганин, из Михајловца (са сл.), страна: 128. и 144.
 Михаило Живковић, циганин, страна 32.
 Михаило Илић, из Јелашнице, страна 247.
 Михаило Јанковић, из Нов. Села, страна 256.
 Михаило Марковић, келнер, из Београда, страна 304.
 Михаило Церовчевић, из Петковаче, стр. 256.
 Младен - Тихомир Видић, из Сирагојна, страна 216.
 Мојсило Стаматовић, из Медвеђе, страна 128.
 Никола Јовановић, из Турна, страна 288.
 Никола Јовановић, из Туреке, страна 175.
 Никола Соколовић, из Бугарске, страна 312.
 Никола Станковић, из Азбреснице, страна 207.
 Ото Рихтер, бив. књиговођа, страна 416.
 Петар Анђелковић, из Бугарске, страна 63.
 Петар Драговић, из Босне, страна 120.
 Петар Ивковић, из Петнице, страна 103.
 Петар Чодовић, из Ариља (са сл.), страна 72.
 Петко Николић, циганин, из Даросаве, стр. 64.
 Радивој Грујић, из Глободера, страна 32.
 Радоје Караџић, хајдук, из Д. Дубца (са сл.), страна 192.
 Радојица Симић, скитница, страна 32.
 Радосав Тодоровић, из Кучева, страна 256.
 Радуд, Радула Богдановића, из Грљана, стр. 207.

Радуд Илијоровић, из Водује, страна 280.
 Радуд Милутиновић, из Скориче, страна 128.
 Риста Тасић, из Куманова, страна 128.
 Рухон Авдуловић, Арнаутић, страна 175.
 Сава Р. Перић, из Сиракова (са сл.), стр. 176.
 Светислав Поповић, раденик из Косјерића страна 304.
 Светислав Савић, из Курјача, страна 176.
 Светозар Б. Митић, из Пирота, страна 391.
 Светозар Стојановић, из Неготина, страна 256.
 Светомир Маринковић, из Прекокулца, стр. 327.
 Спасоје Д. Милосављевић, трговачки помоћник, страна 304.
 Спасоје Пјевчевић, зв. „Пјевац“, коцкар, из Ужица (са сл.), страна 344.
 Спира Ђ. Митић, сензал из Лесковца, стр. 160.
 Сојија Грундорат (са сл.), страна 64.
 Стаменко Милетић, из Д. Видове, страна 103.
 Стаменко Милић, из Д. Видове, страна 312.
 Стана — Станојка, жена Јанка Јовановића, циганина, страна 160.
 Стана — Стевана — Милева, жена Јеврема Николића, циганина, страна 256.
 Станко Пређић, из Мокрање, 239.
 Станислав Петровић, из Марковца, страна 103.
 Станоје Гаврић, из Драгујевице, страна: 152. и 264.
 Станоје Станковић — Станојевић, из Дејана, страна 247.
 Стојадин Димитријевић, из Смедерева, стр. 376.
 Стојадин К. Стевановић, из Врбова, страна 71.
 Стојадин — Тина Вучковић, обућар, страна 63.
 Стојан Манојловић, из Трстеника (са сл.), страна 304.
 Стојиљко Ђорђевић, из Сувојнице, страна 272.
 Тадја Ремовић — Тодосије Јовановић, из Чичкова, страна 88.
 Татомир Стојић, из Врана, стран 391.
 Тихомир Бојић, коцкар, страна 88.
 Тихомир Савић, слуга, из Скеле, страна 152.
 Тодор Терзић, из Љубиша (са сл.), страна: 240. и 255.
 Тодор Чешљаревић обућар, из Ниша, страна: 71, 95 и 96.
 Тома Николић, из Лесковца, страна 312.
 Цано Тотев, из Бугарске, страна 367.
 Цветко Пајић, из Рибара (са сл.), страна 240.
 Цирјак Ласло, књиговођа (са сл.), страна 416.

XII ТРАЖЕ СЕ:

Александар Будисан, слуга, из Петровчића, страна 352.
 Александар Јеличић, из Грабовца, страна 327.
 Андра Стојановић, из Свилајци, страна 367.
 Андрија Кужин, руски војни бегунац, стр. 103.
 Анђа, жена Јована Ивановића — Јовановића, из Крелујевића, страна 376.
 Благоје Павловић, из Раче, страна 327.
 Благоје Стефановић, из Михајловца, страна 312.
 Благоје, син Тасе Митровића, из Сувога Дола, страна 112.
 Вождар, син Михаила Танасковића, из Вреоца, страна 271.
 Вождар Пековић, клоџер, страна 271.
 Вождар, син Петра Аћимовића, из Београда, страна 80.
 Богољуб Брескварић, зв. „Ључе“, ђак, стр. 376.
 Богосав С. Милановић, циганин, страна 168.
 Борисав Ђорђевић, пануџијски шегрт, стр. 336.
 Борисав Живковић, шегрт, страна 46.
 Велимир, син Матра Кесеровића, страна 288.
 Велимир, син Милутина Мирковића, из Крушевце, страна 264.
 Вељко М. Правдић, из Осанице, страна 159.
 Виден Милојевић, из Дреновца, страна 208.
 Видосава, кћер Миласаве Прокића, из Вошњана, страна 248.
 Видосав Тречанин, столар, из Јагодине, стр. 7.
 Владимир Димитријевић, циганин, страна 168.
 Владислав Танасковић, из Оровице, страна 399.
 Војислав Трибуновић, бив. шегрт, страна 200.
 Вујиди Ибшичевић, циганин, страна 200.
 Вукајло Ваковић, бив. општински служитељ, страна 120.
 Вукосава Јанковићева, ученица жен. раденичке школе (са сл.), страна 208.
 Готфрид Крикнер, трговачки агент, из Београда страна 30.
 Димитрије Јовановић, бив. стражар, стр. 103.
 Димитрије Цветковић, из Брање, страна 120.

Драга Гајић — Радић, зв. „Мама Драга (са сл.), страна 360.
 Драги, син Ружице Рајић, из Вел. Градишта, страна 63.
 Драгољуб Нешић, шегрт, из Вел. Плана, страна 312.
 Драгољуб Вучићевић, из Опарића, страна 255.
 Драгомир Лукић, из Злодола, страна 224.
 Драгослав Ресимић, музикант, страна 407.
 Драгутин С. Милановић, страна 168.
 Драгутин Петровић, бив. воденичар, страна 159.
 Дојчин Савић, из Осанице, страна 159.
 Душан Јовановић, бив. шегрт, страна 200.
 Душан Марковић, слуга, из Кучева, страна 312.
 Ђока Станојевић, бив. шегрт, из Београда, страна 367.
 Ђорђе, син Јеврема Ивановића, циганина из Царибрoда, страна 312.
 Ђорђе И. Ј. Габаревића, бив. слуга, страна 159.
 Ђорђе Нешковић, из Попова, страна 336.
 Ђорђе, син Петра Стевановића, из Соко Вање, страна 168.
 Ђура Јанковић, касанин, из Шапца, страна 39.
 Живан Ј. Костић, из Осанице, страна 159.
 Живко Кидишевић, из Саранова, страна 311.
 Живко Миладиновић, из Моренова, страна 384.
 Живојин Димитријевић, из Јаловика, страна 63.
 Живота, син Миленка Радовановића, из Паланке, страна 24.
 Зарија Чорбић, из Попова, страна 336.
 Зорка, кћер Спасе Крстића, печевара, из Београда, страна 63.
 Иван Радосављевић, циганин, страна 168.
 Иван Станковић, циганин, из Грабовца, стр. 184.
 Иван Чајковски, зв. „Швапче“, страна 272.
 Игњат, син Доменика Вимерке, из Београда, страна 264.
 Илинка, удова Богдана Стојановића, циганина страна 168.
 Илија Милошевић, земљоделац, из Бресја, страна 112.
 Јаворка, кћер Петронија Илића, из Осипоцице, страна 311.
 Јанаћко Ранђеловић, страна 15.
 Јанко Марковић, циганин, страна 168.
 Јован Вакић, бив. чиновник железничке дирекције, страна 8.
 Јован Божиновић, раденик, страна 343.
 Јулијана, кћер Борисава Милојевића, из Лапова, страна 367.
 Јулка-Драгиња, жена Лазе Меметовића, циганина страна 200.
 Јохан Вилхелм—Купуман, руски војни бегунац страна 103.
 Катарина, кћер Јосифа Маленца, служитеља страна 23.
 Коста Јовановић, циганин страна 224.
 Коста Милошевић, зидар, из Београда, стр. 63.
 Коста Николић, из Рјавице, страна 192.
 Коста, синовац Стојана Ристића, циљара, страна 168.
 Костандин Ђокић, из Кукића, страна 407.
 Љубисав Милићевић, из Јакла, страна 255.
 Љубомир Вуксановић, из Чачка, страна 152.
 Љубомир С. Јовановић, зв. „Веља“, циганин, из Влашког Поља, страна 311.
 Љубомир, син Васе Миловановића, из Свраче, страна 336.
 Манојло С. Михајловић, контролор дувана, страна 352.
 Марија Месарош, ученица раденичке жен. школе (са сл.), страна 208.
 Маринко Станојевић, циганин, страна 168.
 Марко, син Дим. Цветковића, из Параћина, страна 232.
 Марко Станковић, из Чачка, страна 376.
 Мерима, кћер Митра Сакића, циганина, стр. 112.
 Милан Вуловић, служитељ општински, стр. 230.
 Милан Милутиновић, из Кривога Вира, стр. 160.
 Милан Салић, циганин, страна 168.
 Милан Симоновић, из Глобара (са сл.), стр. 248.
 Милан Шаповић, из Ариља, страна 311.
 Мика Илић, каменорезац, из Београда, стр. 23.
 Миле Муставић, циганин, из Сечанице, стр. 248.
 Милева, удова Данила Томића, из Јакаља, страна 360.
 Миленко Матковић, из Неменикућа, страна 88.
 Миласав Јелкић-Иликић, бив. настојник, из Београда, страна 263.
 Милић Мишковић, зв. „Мидо“, из Пољне, страна 359.

Мидован, син Богдана Живковића, из Смољинца, страна 63.

Мидован Стојановић, из Власине страна 208.

Милојка, кћер поч. Луке Гавриловића, из Босуте, страна 144.

Милоје Д. Николић, из Брачина, страна 176.

Милутин Благојевић, страна 376.

Милутин Бошњакчић, бив. финансијски наредник, страна 399.

Милутин Синановић, из Нове Божурје, стр. 255.

Миодраг, син Михаила Мићића, бив. писара, страна 103.

Михаило, син Милоша С. Ранковића, из Полатне, страна 192.

Михаило Сибиновић, из Пожаревца, страна 312.
Никола, син Новака Николића, из Текије, страна 232.

Павле Панчић, бив. порески помоћник, стр. 144.
Петар, син Јевте Томашевића, из Савинца, страна 288.

Петар Станимировић, из Мачкатице, страна 343.
Петар, син Тасе Јовановића, из Црковнице, страна 232.

Петко Николић, хлебар, из Турске, страна 312.

Радисав Ивезић, ђак, страна 208.

Радован Перунички, шегрт, страна 96.

Радомир Антић, тишлерски шегрт, страна 271.

Радомир Костић, бив. осуђеник, из Београда (са сл.), страна 367.

Радомир Стевановић, из Грабовца, страна 280.

Ранко Чокановић, зв. „Бугарин“, из Пожаревца, страна 311.

Риста Максић, из Попова, страна 336.

Савка, жена Илије Панчића, из Триове, стр. 311.

Светислав Б. Јовановић, из В. Градишта, стр. 312.

Светислав, син Јована Станојевића, из Обрежа, страна 248.

Светозар, син Илије Цакића, из Смедерева, страна 280.

Савра Христов, келнер, страна 271.

Станимир М. Јовановић, из Шемева, страна 336.

Станко Љубисављевић, из Власине, страна 168.

Стевана, жена Јанка Марковића, циганина, страна 168.

Стеван Милановић, циганин, страна 168.

Стојана, жена Стојана Карића, из Бошњана, страна 248.

Стајко Чаирић, из Крушевице, страна 264.

Софија Енер, служавка, из Београда (са сл.), страна 87.

Софија Узелац, из Аустро-Угарске, страна 343.

Танасије Николић, из Гиљана, страна 271.
Тинка, кћер Петаје Мише Јовановића, циганина, из Крагујевца, страна 312.

Тихомир С. Јагодић, из Зарожја, страна 388.
Тома Драгутиновић, циганин, страна 168.

Филип Катич, ђак, страна 30.

Цвета Марковић, служавка, страна 312.

Чедомир Ерић, из Гор. Црнућа, страна 144.

Чедомир Кокић, из Жабара, страна 271.

Чедомир Ј. Милојевић, из Ланишта, страна 288.

Чедомир Петровић, бив. званичник, страна 63.

XIII СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА:

Анрија Јовановић, зв. „Бекрија“, коцкар, страна 64.

Божидар — Божа С. Божић, молер (са сл.), страна 264.

Владимир Јаковљевић, скитница, из Смедерева (са сл.), страна 264.

Данило Видојековић-Тасић, коцкар, страна 56.

Живка Марковић, служавка, из Панчева, страна 112.

Зарија Савић, пекарски радник, из Плешине (са сл.), страна 408.

Јован Миленковић, из Крупаје, страна 24.

Јован Пајић — Стеван Дурашковић, скитница, (са сл.), страна 360.

Јоца Сакошанин, коцкар, страна 64.

Карло Линдер, бив. поштански чиновник у Бездеку, страна 399.

Лазар Николић-Марковић, коцкар, страна 160.

Љубомир Предић, зв. „Трета“, из Самоша (са сл.), страна 87.

Милош Николајевић-Никшић, страна 112.

Милутин Милошевић, коцкар, страна 160.

Михило Вргулић, из Загреб (са сл.), стр. 152.

Никодије Костић, из Живице, страна 80.

Никола Борђевић, циганин, страна 71.

Павле Јорговић, клонфер, из Отоца (са сл.), страна 288.

Риста Мостић, из Пријепоља, страна 352.

Танасије Стевановић, бив. келнер, из Куманова, страна 55.

Тихомир Марић, тргов. помоћник, страна 152

НЕПОЗНАТИ КРАЂИВЦИ:

Страна: 8, 16, 24, 32, 40, 46, 55, 64, 80, 88, 96, 103, 104, 112, 120, 128, 144, 152, 160, 168, 175, 176,

192, 200, 216, 224, 240, 248, 256, 264, 280, 288, 296, 304, 312, 320, 327, 328, 336, 343, 352, 360, 368, 376, 384, 391, 400, 408, 416, и 432.

СИКЕ НЕПОЗНАТИХ ЛИЦА:

Страна: 16. и 224.

НАЂЕНИ ЛЕШЕВИ:

Страна: 144, 160, 232. и 368.

ХАЈДУЧИЈА И ЗЛИКОВЦИ:

Драгутин Јовановић, из Курјача (са сл.), стр.: 176, 216, 232, 240, 272, 280. и 295.

Ђура Станковић, бив. робијаш (са сл.), страна: 280. и 295.

Миленко Станојевић, из Куманова (са сл.), страна: 280. и 295.

Миливој Јанковић, бив. робијаш (са сл.), страна: 280. и 295.

Радоје Караџић, из Доњег Дупца (са сл.), страна: 192, 224, 232, 240. и 247.

Сава Р. Перић, из Сиракова (са сл.), страна: 176, 216, 232, 240, 272, 280. и 295.

Светислав Савић, из Курјача (са сл.), страна: 176. и 184.

Славко Р. Перић, из Сиракова (са сл.), стр. 295.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА:

Белгијска полиција и пси, страна: 79. и 80.

Нове злочинске и вараличке мајсторије, страна: 143. и 144.

Последње речи мултиплираних, страна 144.

Самоубиства у Француској, страна 144.

Нов начин за констатовање и разликовање крвних мрља, страна 239.

Убиства и самоубиства у Сједињеним Америчким Државама, страна 239.

Географија самоубиства, страна 430.

Курс за полицијске чиновнике, страна 430.

Целат о смртној казни, страна 430.

РАЗНО:

Исправка, страна 24.

Оглас за комплете „Полицијског Гласника“ из године 1905. и 1906. страна: 40, 48, 56, 64, 72, 80, 96, 104, 112, 152, 168, 184, 248, 328. и 368.

Књижевни оглас за „Збирку одлука Државног Савета“ од Милана Вукићевића, страна: 344.

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„Полицијски гласник“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 1. децембра 1906. године № 8056, донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

да се Франц Чежек, бравар железничке дирекције у Нишу, родом из Кобиле у Аустро-Угарској и поданик исте државе по својој молби прими у српско поданство заједно са својом женом Јелисаветом, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из свог досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. децембра 1906. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 1. децембра 1906. године № 8055, донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

да се Димитрије Илић, учитељ из Јелашнице, родом из Ковзјег-Дола у Турској и поданик турски, прими у српско поданство изузетно од § 44. грађанског закона.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 10. децембра 1906. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Д-р Максим Селаковић, лекар среза масуричког и пољаничког, на основу тач. 2. § 69-ог, а с обзиром на § 75. закона о чиновницима грађанскога реда, по својој молби, стави у стање покоја, с пензијом, која му припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 20. децембра 1906. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрено је решење Народне Скупштине, сазване у редован сазив за 1906. годину, које гласи:

„да се Др. Ивану Поповићу, лекару среза парафинског време од 3 год. 4 месеци и 26 дана, које је провео као ле-

кар, урачуна у године указне службе за пензију, с тим да то време плати улог Управи Фондова“.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. децембра 1906. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

ПРВИ ДЕО

О ДОКАЗУ У ОПШТЕ

§ 1.

Појам доказа у Кривичном Поступку

Извршењем кривичног дела нарушава се, поред нападнутог правног добра, и правни поредак, који је држава позвана да штити ради остварења свих својих других позитивних задатака. Испуњавајући свој задатак заштите права, држава има да се бори противу неправда и да успостави нарушени правни поредак. Отуда право државе да казни нарушиоца јавног правног поретка. Казна је према томе зло, које држава по своме праву и по својој дужности наноси учиниоцу кривичног дела, ради одржања јавног и правног поретка. Али држава има права да казни оптуженог само тада, ако је овај *одиста* извршио кривично дело, које му се на терет ставља. Да ли је пак оптужени извршио кривично дело, има се утврдити само путем поступка. С тога је и циљ Кривичном Поступку, да се пронађе и казни прави кривац, па и он не више но што је заслужио. Из права и дужности државе да казни само правог кривца изилази, да се Кривичним Поступком мора тражити и утврђивати само *материјална истина*.

Примена материјалног Кривичног Права омогућава се тек Кривичним Поступком. Питање о виности односно невиности оптуженог има суд да реши у Кривичном Поступку, пошто прикупи све чињенице и оцени све моменте, који могу бити од утицаја на решење тога питања. Кад у истрази није остало више ниједног средства, којим би се могла утврдити виност или невиност оптуженог, онда суд приступа доношењу пресуде. Како се кривичним делом руши правни поредак, то суд пресудом својом има правно да уреди поједини

спорни случај. Пресуда садржи коначну одлуку о постојању виности односно невиности оптуженог. А како се виност односно невиност утврђује на основу чињеница прикупљених у поступку, то пресуда претпоставља постојање свих тих чињеница. Пресуда дакле почива на извесној основици која се састоји из чињеница. Да би сад пресуда, као резултат целокупног поступања, одговарала материјалној истини, која је циљ Кривичном Поступку, то основица, на којој почива пресуда, мора бити *истинита*, т.ј. све чињенице, које служе пресуди као основица, морају бити *истините*. Без овога немогуће је применити казни законик на учиниоца кривичног дела. Тако н.пр. § 155 к. з. гласи: „ко хотично и с предумишљајем човека убије да се казни смрћу“. Казна, коју угрожава овај закон, може се извршити над једним лицем само тако ако је *пресуда* изречена: да се А. за ово дело убиства казни смрћу. Али ова пресуда: да се А. за ово дело убиства казни смрћу, биће само *тада* оправдана, ако је утврђено, да је А. хотично човека убио и убиство с предумишљајем извео. Дакле претпоставка пресуде: да се А. казни смрћу ит.д. јесте *извесност* или *истинитост* чињенице: А. је хотично човека убио и убијство с предумишљајем извео. Тек кад се истинитост ове чињенице утврдила, могла се донети и она пресуда, која почива на материјалној истини. Да би дакле држава могла остварити своје право кажњења кривца, потребно је, да се утврди истинитост свих оних чињеница, на којима суд хоће да заснива своју пресуду. И то утврђивање истинитости свих важних чињеница ми називамо *доказ*.¹⁾

Реч доказ може имати различит појам, па се према томе постављају и различите дефиниције. Тако:

1. Из овога што је до сад речено на првом месту изилази овај појам доказа: *под речи доказ имају се разумети све оне процесне радње, управљене на то, да се утврди истинитост чињеница, које су од важности за судску пресуду*. Ово је доказ у *формалном* смислу и, као што се види, овај појам доказа идентичан је с *доказним поступањем*.

Овоме појму доказа у формалном смислу одговара други један појам доказа у *материјалном* смислу.

2. Душевни процес је исти како код човека, који у обичном животу хоће да се увери о извесности какве чињенице, тако и код судије кад је реч о доказу виности или невиности оптуженог. Ни један ни други не узима једну чињеницу за извесну без испитивања и оцене, т.ј. не иде за простим утиском извесности. Па пошто се сматра да је *уверење свест* о извесности, то та свест, као што каже *Глазер*, не може постојати, ако се не узме да уверење почива на извесним основима или разлозима, који одговарају законима мишљења. Али извесност или истинитост једне чињенице може се добити само из других чињеница, које су већ извесне и које стоје у тако тесној вези с чињеницом, која треба да се докаже, да се ова из оних изводи. Ова логичка веза између двеју чињеница обележава се тиме, што се каже да једна *доказује* другу, њен је *доказ*. Чињеница, која треба да се докаже, зове се *предметом доказа* (*thema probandi*) а друга се зове *доказни основ* (*probatio, argumentum*). Доказни основи су према томе чињенице из којих се изводи извесност или истинитост предмета доказа, а доказна средства су извори из којих се добивају чињенице, које чине доказни основ. Тако н.пр. ако се каже А. је убио Б., то да судија буде уверен о извесности те чињенице убиства од стране А, т.ј. о виности или невиности А, он мора свест о својем уверењу заснивати на чиње-

ницама, које су већ извесне. Те извесне чињенице биле би н. пр. ако би А признао да је убио Б, или ако би сведоци В и Г посведочили, да је А убио Б. Било из једне или из друге од ових двеју извесних чињеница судија изводи извесност ове друге још неутврђене чињенице: да је А убио Б, т.ј. оне извесне чињенице доказују ову другу, њен су доказ. Доказни основ овде би дакле било признање и сведочење сведока, јер се из њих изводи извесност ове друге чињенице да је А убио Б, а ова чињеница била би предмет доказа. *Доказивати* према томе значи: прибирати основе за важност једне пресуде. Пресуда мора почивати на основима или разлозима, да би се њоме дошло до извесности.

Из свега овога добивамо други појам доказа у *материјалном* смислу. *Под доказом у материјалном смислу разуме се скупи основа или разлога, који говоре за истинитост или извесност неке важне чињенице у поступку*.²⁾

Видимо дакле, да се под доказом разуме како *доказивање*, т.ј. *доказни поступак* (доказ у формалном смислу), тако и његов *садржај*, т.ј. *скупи доказних основа* (доказ у материјалном смислу).

§ 2.

Апсолутна и релативна истина. Објективна и субјективна.

Циљ је доказа утврђење истине свих важних чињеница у поступку на којима суд има да заснује своју пресуду. Све оно што је предмет доказа мора бити истинито; ради истине се, дакле, и подносе докази у Кривичном Поступку. Стога је, пре него што се одговори на питање, која се истина тражи у Кривичном Поступку, потребно утврдити, шта се разуме под истином у опште. *Под истином се разуме сагласност представе о једном предмету са самим бићем тога предмета*.¹⁾ Кад дакле једно лице има представу о једном предмету, па се та представа слаже с тим предметом, то ми кажемо, да је то лице дошло до истине о томе предмету.

Средства за сазнање истине каквих чињеница јесу *разум* и *искуство*.²⁾ Према томе, да ли се истинитост какве чињенице добива помоћу разума или помоћу искуства, и дели се она на *апсолутну* и *релативну* истину. Апсолутна истина долази из разума, т.ј. основи, из којих се добива истинитост какве чињенице, почивају на чистим погледима разума, докле се ови основи код релативне истине добивају из искуства које у исто време одобрава и разум. Апсолутна се истина зове још и *аподиктичком* и то стога, што је приступна сваком човечијем уму, и може се претпоставити, да под извесним околностима, сваки човек може до ње доћи. Овако добивена истина искључује могућност о противном, па како се најлакше постиже у математици, то се још зове и *математичком* истином, јер кад математичар н. пр. подносе доказе, да су три угла у једном троуглу равна двама правим угловима, то је могућност о противном потпуно искључена.

Релативна истина се оснива на искуству, које се добива на основу чулних опажања. Ова су опажања или *непосредна*, ако једно лице на основу властитих опажања долази до извесности какве чињенице, или су *посредна* или *изведена*, ако се извесност о нечему добива средством туђег опажања. Било

²⁾ *Mittermaier*, Lehre vom Beweis 57 и даље; *Kitka*, Die Beweislehre 2; *Geyer* у *Holtzendorff*-овом Handbuch des Strafprozesses I 188, 189; *Glaser*, Handbuch des Strafprozesses I 344 и даље; *Birkmeyer*, Deutsches Strafprozessrecht 395.

¹⁾ *Mittermaier*, Lehre vom Beweise 63 и даље; *Weber*, Ueber den Begriff der strafrechtlichen Gewissheit у *Neues Archiv des Crrs VIII*, 562.

²⁾ *Weber* у *Archiv des Crrs VIII*, 566 и даље; *Kitka*, Die Beweislehre 3; *Geyer* у *Holtzendorff*-овом Handbuch des Strfr. I 189; *Ullmann*, Lehrbuch des Strafproc. 326.

¹⁾ *Birkmeyer*, Deutsches Strafprozessrecht 395; *Geyer* у *Holtzendorff*-овом Handbuch des Strafprozessrechts I 188, *Rupp*, Beweis in Strafsachen 2.

на један било на други начин да се добије ова истина, она не искључује могућност о противном, јер су ова средства таква, да из безбројних узрока могу бити нетачна, као што ће се то одмах ниже видети. Даље не искључује се могућност о противном код релативне истине и стога што су у највише случајева опажања, на основу којих се долази до извесности извршена у прошлости, и из таквих туђих опажања мора често једно лице у садашњости изводити истинитост какве чињенице. Баш стога, што се на овај начин долази до ове истине, она се још зове и *историјском* истином, јер судија, тражећи ову истину, поступа онако исто као и историк, кад хоће да се увери о истинитости какве чињенице, која се догодила у прошлости. Витна разлика између апсолутне или математичке и релативне или историјске истине лежи дакле у томе, што код ове последње никад није искључена могућност о противном, јер има чињеница за које се не може поднети ниједан математички доказ, већ се могу доказивати само на основу искуства или чулних опажања. Тако н. пр. по природи саме ствари немогуће је математички доказати да је Колумбо открио Америку 1492 године или да је бој на Косову био 1389 године, него се о овим чињеницама може добити само релативна или историјска извесност и то на основу сведоштва писаца, који су у та времена живели.

После овога настаје питање: до које се истине може доћи у праву у опште, па по томе и у Кривичном Поступку, или боље, којом се истином има задовољити Кривични Поступак? — Несумњиво је да апсолутна или математичка истина стоји изнад релативне или историјске, јер је она прва таква истина, која искључује могућност о противном. Према томе свуда, где се апсолутна истина може постићи, мора се претпоставити историјској истини. Али до апсолутне истине не може се увек доћи, не може се она чак ни у свима научним питањима постићи а камо ли у стварима обичног живота. Стога се у обичном животу, па и у праву, којим се регулишу односи између појединаца, или између појединаца и државе, мора задовољити релативном или историјском истином.

Доказом у Кривичном Поступку може се добити само релативна а никако апсолутна или математичка истина, јер се у Кривичном Поступку увек треба да нађе истина о прошлим чињеницама, и судија њих из искуства или чулним опажањима сматра за истините стога, што му основи, који би говорили о противном, при најзрелијем размишљању, нису били познати. Да је одиста резултат доказа у Кривичном Поступку релативна истина, види се из овога. Судија добива уверење о извесности какве чињенице на три начина: 1. из властитог чулног опажања, 2. из чулног опажања других лица, или 3. из закључка, који се изводи из једне познате на другу непознату чињеницу.

У првом случају т.ј. ако судија на основу властитог чулног опажања добива уверење о извесности какве чињенице, могло би се узети да је та извесност апсолутна. Ово би био случај само тада, ако би судија својим оком био у стању да види како спољну тако и унутрашњу страну кривичног дела. Само у овом случају би се потпуно постигао циљ кривичног правосуђа, ако би се не само свако кривично дело пронашло, него ако би се према учиниоцу апсолутно правична казна применила. Међутим немогуће је у сваком кривичном случају доћи до овако апсолутне истине, јер је овако суђење за судију непостижно. Ово је непостижно стога, што судија, као ни остали људи, не може увек својим чулима да примети извршење кривичног дела. Па и у случају, у коме судија сам види извршење кривичног дела, он види само *спољну страну* његову, т.ј. види радњу којом учинилац извршује кри-

вично дело, док *унутрашњу страну* кривичног дела судија није у стању да види. Виност и зла намера учиниочева, као унутрашње чињенице кривичног дела, не даду се чулима опажати, него се могу само из других чињеница или опажања изводити; она се мора, како се то каже, *ex re закључивати*.³⁾ Чим ово стоји, онда судија није у стању да дође до апсолутне истине о степену кривичне одговорности учиниочева, већ само до релативне, т.ј. до истине која не искључује могућност о противном.

Могло би се мислити, да ће се у овом случају, кад судија сам опази спољну страну кривичног дела, моћи доћи до апсолутне истине о виности учиниочевој, ако овај сам о њој да своју изјаву, т.ј. ако *призна*. Спољашње чињенице је, дакле, сам судија видео, а унутрашње, које су неприступне чулним опажањима, саопштава онај, у чијој су се унутрашњости оне догодиле, и према томе изгледа, да судија на тај начин долази до апсолутне истине. Али то само тако изгледа, а при ближејем посматрању одмах се види, да ствар стоји другаче. У оваквом случају може се породити сумња у то, да признање није лажно. Са разних узрока учинилац може бити нагнан да учини лажно признање нарочито о чињеницама, које су се у његовој унутрашњости збиле. Узмимо да није у питању *воља* учиниочева, т.ј. он хоће да каже истину о свима унутарњим чињеницама, али је и тада врло често у питању *способност* да то учини.

(наставити се)

Д-р Бож. В. Марковић

АМЕРИКАНСКИ ПЈАЧКАШИ БАНАКА

КРИМИНАЛНА СТУДИЈА

од

Вилијама А. Пиннертона,

шефа детективске агенције у Чикагу

Предмет ове студије биће ближе упознавање нарочитих американских пљачкаша, скитачких дружина које носе имена „Vegg“ и „Ново“. На седмогодишњој скупштини интернационалног удружења полицијских шефова, држаној 1900. године у Цинцинату, писац ових редака обратио је нарочиту пажњу стручноме свету, да ове две пљачкашке дружине бивају све опасније и да ће њихова делатност све већма грозити јавној сигурности.

У ниже изложеним табелама износи се преглед опасних крађа по банкама од септембра месеца 1900. године, до септембра 1904., од којих су, по мишљењу пишчеву, најмање 90 процената извршили чланови дружине „Vegg“.

РАЗМАК ВРЕМЕНА	ОПЛАЧКАНО БАНАКА	ПОХАРАНЕ СУМЕ
од 15. септем. до 15. септем.		
1900 1901	117	137.837,76 долара
1901 1902	140	152.978,27 »
1902 1903	123	180.977,46 »
1903 1904	105	78.968,16 »

За исти размак времена познате су изречене казне за обијање и пљачкање банака:

РАЗМАК ВРЕМЕНА	ПРЕСУДА	КАЗНЕ
од 15. септем. до 15. септем.		година месеца
1900 1901	39	241 —
1901 1902	43	324 8
1902 1903	25	115 3
1903 1904	8	39 —

Сем тога у држави Њујорк погубљено је два, у Мисури један и у држави Аркансас три зликовца, који су убили чиновнике приликом хватања на месту дела. Сва шесторица припадали су дружини „Vegg“, који најчешће бирају средњи запад Сједињених Држава и тамо врше своје операције. На истоку Сједињених Држава у годинама 1901.—1903. пљачкаши су се задовољили нападом на поштанска здања и приватне касе, док је од 1903. до 1904. извршено девет напада на банке.

³⁾ Geyer у Holtzendorff-овом Handbuch des Strafpr. I: 191 и даље.

Укратко ћемо описати метод оперисања правога пљачкаша „Yegg“. Пљачкаш најпре испошље обавештача, млађег члана какве скитачке разбојничке банде. Овај, обично млад човек, својом младошћу и невиним изгледом ни у кога не изазива сумњу; услед оскудице у телесној снази и храбрости искључује се из учествовања у главноме делу, а језиком пљачкаша зове се „весела мачка“ („Gay Cat“).

Прерушена као торбара или просјака, „весела мачку“ шаљу у какво сеоско повеће место, да би прибавио обавештења: да ли има полиције, да ли је жандармерија или су општински чувари, да ли има страже у месту по целе ноћи, које је врсте јавно осветљење, са кога је места најудобније упадање у извесну банку, какви су зидови собе и касе, и најзад на који се начин може најбоље осигурати бегство. Док „весела мачка“ торбарехи и просјачећи лута, најпажљивије студује локалне редове возње возова за шетњу, проналази где се могу наћи ручна колица, у које се коњске штаде може без зазора ући и коњи одвести и проналази све потребе за олакшавање бегства. Све те појединости „весела мачка“ доставља вођи пљачкашке дружине „Yegg“, и овај прави план и чини припреме за извршење напада на ону банку, која му се према извештајима чини као најпогоднија и где би могло бити најмање опасности. Ове врсте крађа, као готово и све, имају своју сезону, и почињу са дугим ноћима, а свршују се кад ноћу стану враћати. Да не би своју сигурност излагао опасности, „Yegg“ никада не ради по месечини; он зна сасвим тачно, да, у колико је тамнија ноћ, у толико је мања опасност да ће бити ометен у раду, ухваћен на делу или познат.

Већина „Yegg“ оперишу са нитроглицерином при разбијању банкарских затвора, касе и новчаних сандучара; само у неколико случајева употребљује се динамит. Извештанији пљачкаши умеју да добију нитроглицерин из динамита. Тако добивени нитроглицерин пуне предострожно у флаше од чврсте гуме, пошто лакомислени људи често не обраћају довољно пажње на стаклене флаше, те се може десити ужасна несрећа. На флаши се увек ставља етикета са натписом „зејтин“.

Лица која баш разбијају банкарске затворе и касе, раде увек у двоје и изабери себи најпре сигурну стражу и предстражу, чији је задатак да спрече те да им други не буду узнемиривани или чак и ухваћени. Ти главни учесници у разбијању касе, из страха да не би били познати, за видела се никако не показују у близини операционог поља рада. Они се или из оближње вароши упуте непосредно на место дела, или се крију у шипражју и цбуњу какве суседне шуме. Напад на банку бива у поноћи или у времену између поноћи и 3 сата ујутру. „Yegg“ иду на дело увек наоружани до зуба. Страже постављају у непосредној близини банке и често наређују, да се сваки незван гост убије. Стражари имају главни задатак да се брину о томе, да буде осигурано бегство њихових другова, који раде у унутрашњости банке на разбијању касе. Ови последњи праве на касама нарочите олуке,

у њих сипају нитроглицерин (који зову „супа“) и спомоћу једне запаљене врвце производе експлозију. Већином је довољно само једно пушење и паљење нитроглицерина да разбије врата касе; иначе се експлозија обнавља док се не дође до новаца. Наравно, да свака експлозија бива праћена ужасним треском, који мора да побуди пажњу становника. Да би то забашурили, стражари у ходницима банке избаце по неколико пушака и нададу ларму, тако да изгледа становницима да је ту нека велика туча, те и не излазе из својих одаја. Кад би се распурио дим од експлозије, „Yegg“ се лате свега новца из касе и нададу у бегство, било возом или украденим колима и коњима. Ако бегство бива пешке, онда се преко дана сакрију где и продуже га ноћу, кад их потеря не може лако пронаћи.

Често бивају премењтаји из „спољашње службе“ у „унутрашње одељење.“ Сваки члан удружења пљачкаша беспримерно је одважан и ни један се не устручава од убистава; њему је свеједно, да ли у нападнутој кући станује једна личност или десет људи.

Услед експлозије често се сруши која кућа или се запали. У једном случају, преко пута нападнуге банке становао је један трговац са женом и децом. Кад је се зачуо онај тресак, трговац је хтео да види шта то значи, али га је један пљачкашки стражар убио, па не само њега, већ и целу његову породицу. Они, дакле, убијају сваког који покуша ма и само да види шта они раде.

Ретко се кад дешавају, напади на банкарске куће у варошима, које имају добро организоване полицијске власти. Може се чак рећи, да се по таквим местима готово никад и не дешавају. „Yegg“ ограничавају своју делатност само на мање вароши и места, у којима је недовољна или готово никаква полицијска заштита. За то је и врло тешко брзо хватање злочинаца, ако их не ухвате из оближњих места чиновници, који су телеграфом или телефоном извештени о похарама. Велике помоћи у хватању и ближем упознавању пљачкашке дружине „Yegg“ пружају на првом месту службеници железничких полиција, којих има код свију већих железничких друштва. Шеф железничких полиција може много да користи на потискивању и уништавању дружина „Yegg“ и „Нобо“, нарочито кад би зимске сезоне често пресвлачио своје људе у одећа скитница и такве их слао да путују по мањим местима возовима за уживање. То се зло мора требити, а то ће се постићи само непрекидним гањањима од стране полиције. Приватна и државна полицијска власт морају имати албуме фотографија и описе чланова ових дружина. Готово сви пљачкаши „Нобо“, који возовима путују прерушени као слепци, имају у својој средини и по кога пљачкаша из класе „Yegg“. Чикашка детективска агенција има збирку фотографија и акта о свима познатим члановима пљачкашких дружина, и радо ставља на расположење своје злочиначке албуме и сигналмане свима којима је дужност хватање злочинаца.

Реч „Yegg“ има порекло од речи циганин. Ако се из какве циганске породице нађе који необично извештан и дрзак крадљивац, бива изабран за „Yegg“ или главешину крадљивачког. Тај је израз примљен од американских крадљиваца и скитница „вишега ранга“, тако званих „Нобо“. Кад је пре 20 година какав професионални скитница срео другог, па се хтео уверити, да ли има посла са колегом или не, он га је ословио са „Но Веау“; из тога израза произашла је доцније реч „Нобо“. Кад је каква дружина скитница и пљачкаша имала у својој средини једног необично рафинираног просјака или препреденог крадљивца, њега је називала циганским начином „Yegg“; отуда је после дошло „John Yegg“, па најзад „Yeggman“.

У току нашег заједничког рада са многим полицијским шефовима и чиновницима, приликом хапшења и идентификовања пљачкаша „Yegg“, имали смо прилике да тачно простудујемо њиховостанак, методе, навике и њихове особине. Тако нам је дошло до сазнања, да је девет десетина тих злочинаца претрпело велике поразе у животу. Према народности они су половина прави американци, једна четвртина американци страног порекла, и најзад једна четвртина придошлица. Многи су од њих механичари, пређашњи железничари, рударски радници, ливци и радници других позива, који су изгубили рад у штрајковима и другим метежима. По том су се преварним начинима возили на железницама од вароши до вароши. У тим приликама упознавали су се са злочинцима, па су најзад и сами постали то. Они су готово сви здрави људи, велике развијености. Многи су од њих добро васпитани; у стању су да говоре о свима дневним питањима и упознати су са механиком и грађевинарством, знањем, које им и сувише добро долази за извођење њихових дела. Многи од њих имају при себи лажне или туђе пасоше, који треба да их оперу приликом притварања. Чим који „Yeggmann“ буде ухваћен, он покаже свој пасош и убедљиво се брани да је на путу и да тражи рада. Ако је притварање његово било само на основи какве сумње, он бива пуштен у слободу, пошто је пасош „исправан“.

Један механичар, који је због штрајка или других рђавих околности остао без рада, напусти своје место рођења и оде у велику варош да тамо тражи себи занимања. У почетку има озбиљне жудње за радом и за истрајношћу у своме занату; али сав његов труд остане узалудан; тада потражи ноћне избе за заједничка преноћишта и тамо се потуца све док му траје новац. Остане му још само сокак. Тада се почне скитати од вароши до вароши са занатлијама које су у истом положају. У том тумарању наилази на кога „Yeggmann-а“ који га одмах привремено узима под своје окриље и покушава да сазна, да ли би се могао употребити за дружинске циљеве. Буде ли се показало, да је овај био бравар или ковач, или да се разуме у грађевинарству, он бива одмах упознат са другим пљач-

кашима и најзад и сам постаје члан које пљачкашке банде „Vegg“.

Код дружина „Vegg“ и „Ново“ сматра се за рђаву навику, питати некога за његово име. Кад се сретну са каквим скитницом занатлијом, они се обавештавају од њега само о његовом последњем месту пребивања. Каже ли овај и, пр., да долази из Питсбурга, и ако је танка стаса, даду му надимак „Pitts Glim“, или ако је корпулентан, крете га „Pitts Fat“, а ако има риђу косу „Pitts Red“; ако му је име John, и ако долази из Чикага, назову га „Chi Jack“. Ако пак има ма какав особени знак, они му даду по какав наградан надимак. Тако је један имао на темену један прамен седе косе, и за то су га назвали „остарело дете“ (The Aged Kid) ит.д.

Поред осталог „Vegg“ дружина има свој нарочити језик, који знају само њихови чланови, као и они детективи, који су га специјално студовали. Полицијскога чиновника зову „bull“ (во); убити чиновника кажу „jimmving a bull“; револвери су „canons“ (топови), државни тужилац „mouth piece“ (мундштикла) и т.д.

Ако су нашли каквог човека, кога би хтели да придобију за своју дружину, они га сами најпре из основа испитују, пре но што му поклоне своје потпуно поверење. Најзад су нашли у њему или неке склоности за њихове злочиначке смерове или су бар добили неку потпору његовим ступањем у дружину. Убразо упознају слабости свога повога друга. Обично се са кандидатом отпочне какав социјално политички разговор: „За што само мало људи да су срећни уживати у богатству, док је велика већина човечанства сиромашна?“ и „Није никакав злочин пљачкати богаташе и при том, по потреби, убијати чуваре њихова блага“. Они морају добити новаца ма под каквим околностима, па шта коштало, да коштало. Чиновници су им добро дошли објекти за убијање.

Међу многима, са којима смо долазили у додир, мало смо нашли таквих, који су имали иоле онога што се зове савест. На оншта питања готово увек су одговарали: „За што не бих крао? Свим сам се силама борио, не бих ли живео часно, али ми није полазило за руком. Друштво је дужно да ми пружи потребне потпоре за живот, а кад ми их оно ускрађује, ја ћу је прибавити силом“. Религиозне свести има код њих мало или готово никако. Већина њих стоји на врло ниском ступњу морала, а многи су дегенерисани.

Ако се Vegg сам појави, он је мек, али у групама од 5 или 6 људи они су дрски и неустрашими. Сећам се два случаја за ове последње три године, у којима су убијали свога рањенога друга, само да не би допустили да падне жив у руке полицији. Што се шири круг ових пљачкаша има делом разлога и у томе, што прибављање експлозивних материја за разбијање каса захтева врло мало умешности. При том још није неопходно потребно, да баш сваки члан пљачкашке дружине мора умети да рукује тим експлозивним материјама. Они људи, који служе „на страни“, науче то од својих другова из „унутрашњег одељења“. Познат нам је

случај да су таква четири „спољна човека“ била тако даровити ученици, да су организовали четири засебне пљачкашке дружине.

Мало је ових пљачкаша ожењених и са сопственим скровиштем. Ако су имали „среће“, вихово је скровиште по варошким заједничким преноћиштима. Они посећују коцкарске пећине, најгоре механе и сале за играње, док не страће опљачкани новац, па се тада понова даћају злочина.

Пре неколико година једна дружина пљачкаша посетила је једну варош у Тексасу, па, под изговором да су људи који траже рада, нађу председника општине и замоде га, да им изда какву собу за преноћиште, и он им је хтео дати то у варошкој кући. Пљачкаши су имали намеру да похарају пошту, и кад су пролазили поред ње, зграбе председника, вежу му руке на леђа и увуку га у поштанску зграду. Ту га стрпају у један поштански цак и везаше му га око врата, тако да му је само глава вирида; за тим га поставише у једно ћоше, и мирно почеше разбијати касу. Кад су површили посао и узели сав новац један разбојник паде на мисао, да не би требало оставити председника не маркираног, те поче сиротог човека од главе до пете денити маркама разне вредности. По том су несрећног председника преврнули да стоји на глави и у том је положају нађен сутра дан више мртав него жив.

У другој једној прилици био је један пљачкаш стални гост у некој пијаначкој јазбини. Он је баш био намеран да изврши један пљачкашки напад, али га је услед непогодног времена морао одложити у последњем тренутку; за то предаје кафецији једну флашицу пуну бистре течности, нагласивши да је то лек, и замоли га да му је причува до повратка. Чим је „Vegg“ изашао из кафане, буде притворен. Сутра дан виде кафеција флашицу, и одмах му постаде сумњива, чим се сетио ко му је дао њу на чување. Он је предаје једном познатом скитници с налогом, да је овај баци у море, које је било једну миљу удаљено од вароши. Како је било ужасно хладно јутро, а његове хаљине са свим одрпане, то се скитница предомисли, и кад је зашао у другу улицу баци је у једну нову грађевину. Експлозија је била ужасна; готово цела зграда била је разрушена. Када га је по повратку упитао, да ли је бацио флашицу у море, он је одговорио, да му „то није било могуће, пошто се на путу за море од један пут десио земљотрес“.

Једном је приликом у Аркансасу полиција нашла код једног „Vegg-а“ дугачку фијоку са нитроглицерином. Клијенат је прикрио од свога браниоца, да фијока садржи експлозивну течност, шта више убеђивао га је, да је унутра вода за испирање очију. У току ватренога бранилачкога говора, адвокат је тражио да се његов клијенат без икаква изговора одмах пусти у слободу и на један пут узме фијоку и стаде је показивати пред судијом објашњавајући да је у њој са свим невиним течност за испирање очију; а да би ту своју одбрану утврдио, замануо је

фијоку да је пред публиком разбије. У том му прискочи окривљени, задржа му руку и изјави, да воли да се одрекне и тога доказнога средства за његову невиност, него ли да се просепа та водица која му је потребна за очни вид.

Наилазили смо, да је хватање и притварање пљачкаша дружине „Vegg“ скопчано са великим тешкоћама услед њихових операционих метода. Они ретко или никада не даду прилике човеку, да их раније који пут види у суседству или баш и на самом месту извршења злочинога дела, те тиме спречавају могућност да буду идентификовани и доведени у везу са злочиним. Код њих је у највећем степену развијено дружељубље и лојалност. Ако је један од њих у несрећи, употребиће све могуће суме да га спасу; сваког су часа готови да буду од помоћи другу при бегству из затвора.

За многе злочинце, који су пљачкањем банака дошли до лепих новаца, зна се, да су напустили пљачкашки занат и да су се повукли у коју велику варош, да би се одали на каквом другом позиву. У неким случајевима отварају су кафане, локале за играње, општа преноћишта или кујне. Али су опет бивали уточиште за оне чланове дружине „Vegg“, који у животу нису били тако добре среће.

Познат нам је овај случај. Један ожењени „Vegg“, који је имао повише деце, буде осуђен на седам година робије, други један члан исте дружине дође одмах на његово огњиште. Бр. 2 буде приликом једне крађе такође ухваћен и осуђен на лишње слободе за подуже време. Одмах по том дође трећи члан на место одсутнога оца породице, и то је заступање било тако срдечно, да кад је Бр. 1 пуштен у слободу нашао је бројно много већу породицу но што је оставио при поласку на издржавање осуде.

Има мало изузетака, у којима је „Vegg“ показао велику лукавост. Приликом похаре настале борба између једног стражара и једне дружине, која је намеравала да разбије и опљачка једну банку. С обе стране избачено је много метака; стражар је убијен, пљачкаши су побегли, али је ипак један од њих рањен у леђа, а један у руку. Дружина се сакрила у једну колебу на две миље одстојања од вароши, и ту један друг цешним перорезом извади рањеном другу куршум из ране са леђа. Та је рана допринела, те је зликовац убрзо притворен, али он се бранио, да рана није отуда, и да је лекар може слободно сећи и тражити куршум. Рана је била скоро закорела и лекар хтеде пре операције Рентгеновим зрацима да утврди на коме се месту налази куршум, и да га за време операције наркотизира. Злочинац је протествовао противу тога и допустио је лекару да врши операцију без Рентгенових зракова и без наркотичких средстава. Тако и учинише, али куршум, разуме се, није нађен. За све време операције злочинац је стајао скрштених руку, не мрднувши ни једном трепавицом.

У другом једном случају, у борби са једном пљачкашом дружином, вођа њен буде рањен и притворен. Један је од злочинаца оставио свој капут на месту дела,

те полиција, да би побудила вољу на признање о саучесницима: пробуши куршумима цео капут и попрска га крвљу, па га показа вођи, нагласивши му, да сопственик тога капута лежи смртно рањен у болници, и да је њима већ све познато; али су закључили, да рањеноме вођи потпуним призивањем даду прилике за умањење казне. Неколико тренутака гледао је вођа чиновника зачуђено, па онда одговори: „Радије уделите то милосрђе сартнику, он ће га боље употребити; за мене нема никаква признања“.

Другове, који у борби са полицијом буду рањени, односе у своја скровишта и негују их док се год не опораве. Последњи од њих што је погубљен, George Go Glins, који је убио једног детектива, изјавио је последњу жељу, да му музика свира комад „The Wearing of the Green“ за време док „иде горе“, како он рече.

Сви су без изузетка противзакон и убилачка секта. Сад су предузете мере, да се повишењем казне на највиши степен што пре искорени ово ругло цивилизоване Америке.

Превео Д. В. Бакић

УПИСИВАЊЕ СЛУГЕ — СТРАНЦА

У низу превентивних мера које полицијска власт предузима ради одржања јавне безбедности долази на врло важно место контролisanе кретања млађих (слугу). У томе циљу, а на основу §. 356. б. казненог закона министар унутрашњих дела прописује је парочита правила под именом „правила о односима слугу и њихових газда“. По чл. 13. тих правила „прва служитељска исправа издаје се сваком оном који хоће да служи кад докаже уверењем своје општине да је доброг владања или кад за њега јамчи газда, ако је овај познат као исправан грађанин, или кад је, на послетку, сам слуга познат полицијској власти као исправан“.

Слуге, које из Аустро-Угарске прелазе у Београд и ту налазе рада, наше власти уписују на основу пасоша или заграничне објаве, који често пута важе и за фамилију или породицу слуге и изјаве (обично усмене) газдине да јамчи за њега, а власт, ослањајући се на њине изјаве и датум у пасошу нема могућности да дозна да ли је слуга био већ у служби у Београду, да ли је уписиван, да ли је уредно исписан и да ли је платио порез; нема могућности с тога, што је по досадашњем уређењу Управе гр. Београда рад једнога квартга непознат другоме кварту.

Колико од тога може бити штете није тешко доказати. Слугу, који је свог газду пре времена оставио и беспослен по Београду или другом месту скитао, слугу који је крађу извршио и утекао, слугу који је кажњен због крађе или због других кривих, и проглат пресудом једног квартга, таквога слугу, који је с тога своју књижицу упропастио, — сваки други квартал уписује кад поднесе пасош из кога се види кад је дошао у Београд, кад газда за њега јемчи и кад поднесе пријаву из које се види да је благовремено према

пасошу пријављен и да од пријаве до уписа није протекло више од 14 дана.

Тај податак из пасоша, кад је слуга прешао у Београд, није поуздан. Наше пограничне власти више не визирају аустро-ришке пасоше, те се квартови морају ослањати на визу аустро-ришких власти. Даље, отуда што је у пасошу записано име слуге кад он гласи и на име других рођака, не значи још да је под означеним датумом баш тај слуга прешао, могао је он живети и у Београду, а са пасошем прећи који од његових рођака означених у пасошу. То најчешће раде слуге, који за љубав веће плате оставе свог газду код кога су уписани и уписују се код другог у другом кварту, доказујући пасошем да су „сад“ дошли из Аустрије.

На овај начин слуге изигравају прописе о служитељским исправама и власт није у могућности, да о њиховоме животу и владању води тачна рачуна.

Све ове неправилности дешавају се и са слугама које долазе из унутрашњости Србије и која се уписују на основу уверења свога општинског суда да су доброг владања. Додуше неки квартови траже и уверење да дотле није ни где служио, али то уверење не мора бити тачно, јер општинском суду може бити непознато да ли је слуга ван своје општине био уписиван. Тако исто, овакве злоупотребе могу чинити и слуге - малолетници из Београда који се уписују по одобрењу својих родитеља, пошто родитељи могу увек пред влашћу изјавити да им дете није служило и да нема уписанице.

Досадашње мере предвиђене правилима о односима слугу и њихових газда недовољне су да овакве могуће злоупотребе спрече, у толико више што правилима није наређено да слуга приликом вађења прве исправе мора поднети доказе да дотле није служио, и, што се кривице учињене противу поменутих правила ретко дознају, и много пута дознају се тек пошто су застареле те учинилац не може бити кажњен.

Због тога и због превелике важности да да власт зна тачно кретање млађих, требало би створити неку гаранцију да се овакве злоупотребе онемогуће.

Уписивање каквих одлука о упису слуге у исправу, на основу које је уписан, било би такође недовољно. Слуга може и ту исправу упропастити као и уписаницу. По нашем скромном мишљењу потребно је учинити, да о сваком кретању једнога слуге одмах и једновремено буду обавештени сви квартови који по досадашњем распореду рада у Управи врше уписивање млађих, а најпрактичнији начин за извођење овога за сад, док надлежни не увиде потребност веће централизације послова у Управи гр. Београда, јесте, да се у Управи води регистар свију млађих са потребним подацима, те да би квартови, кад им се који пријави за упис, могли одмах дознати да ли је тај био уписиван.

Душ. Николић.

ПОУКЕ И УПУТИ

За расправу спорних питања, као што је питање о првенственом праву наплате из новца добивених за продато непокретно имање, Државни Савет није надлежан.

На јавној лицитацији 25. октобра 1904. године, коју је држало пореско одељење среза белчиног, за наплату дужног пореза Ђорђа и Илије браће Станојевића, из Винораче, Никола Р., трговац из Јагодине, купио је две парцеле земљишта за 1414. динара. Када је продаја постала извршном, пореско одељење позвало је купца Николу, да положи новац за купљено имање. Но, он, пошто је био први интабулант на продатом имању, није пристао да положи новац, већ да изда признаницу.

Пореско одељење решењем својим од 25. октобра 1905. године ПорБр. 8190/904, одбило га је од овог захтева.

По његовој жалби, ово решење пореског одељења одобрио је Министар Финансија (Пореска Управа) својим решењем од 27. новембра 1905. године № 27522, из разлога, што по чл. 11. закона о непосредном порезу од 1884. године који је члан 1891. године замењен чланом 108., држава има првенствено право наплате пореза на интабулисана земљишта, јер је жалиочева прибелешка на имању од 1899. године, а поменута законска одредба од 14. јуна 1884. године; а сем тога, што пре жалиочева прибелешке на продатом имању постоје и други терети сем пореза, — те се по томе од њега не може примити признаница већ готов новац.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да није надлежан за разматрање и оцену ожалбеног решења, из ових разлога:

По § 483. грађанског судског поступка, купац непокретног имања, у колико би се из цене купљеног имања по реду првенства морао наплатити, може на толико дати признаницу место готовог новца; а по § 489. истог закона, од интабулисаних прибележених непокретности или покретности добивени новци шаљу се, по одбитку добошије и напирне таксе, суду на расположење. Па како на имању, које је жалитељ купио на јавној лицитацији постоји интабулација Управе Фондова, а сем ње и жалитељева, који као интабулисани поверитељ, пре закона о непосредном порезу од 1884. године, спори право држави за првенствену наплату дужног пореза из продајне цене купљеног имања, то је у овом случају спорно питање о првенственом праву наплате, а за расправу тога питања, према чл. 144. Устава и чл. 5. закона о уређењу Државног Савета, није надлежан Државни Савет већ суд, у смислу наведеног § 489. грађанског судског поступка.

С тога је Државни Савет, на основу чл. 25. закона о пословном реду у Државном Савету, одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесену.

М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине тополске, актом својим од 3. ов. м-ца Бр. 283⁹, пита:

„да ли је дужна поштанско-телеграфска станица да прими званичну депешу од суда, којом се позива марвени лекар, који се налази у среском месту, да изврши преглед уинутог брва по чл. 13. закона о осигурању стоке?“

— На ово питање одговарамо:

По чл. 36. закона о телеграфу и телефону, општине су ослобођене плаћања телеграфске таксе само у случају рата, мобилизације, пожара, поплаве, нереди, злочина и других јавних катастрофа, или кад одговарају државним властима, по чисто државним, хитним пословима.

У члану, пак, 13. закона о осигурању стоке, сви послови који потичу из примене овога закона, ослобођени су од плаћања државних и општинских такса а тако исто и од поштарине.

Као што се, дакле, види, и наређења закона о телеграфу и ова о осигурању стоке, не пружају могућност општинама, да се бесплатно служе телеграфом и у случајевима као што је овај, јер да се то хтело признати, онда би у чл. 13. била поменута изрично и телеграфска такса, као што је учињено са поштанском.

У осталом, овде не би могло бити ни по томе, што марвени лекар по чл. 4. не улази у састав оцењивачког суда код општина по варошицама и селима, те његово позивање не може ни везивати за наређења закона о обезбеђењу стоке.

II.

Суд општине браничевске, актом својим од 16. новембра ове год. Бр. 1438, пита:

„Један овдашњи, грађанин поред осталог свога имања у овој општини, има и једно парче земље у величини 0.14 хектара, засађено виноградом још од пре 25—30 година, које се с једне стране граничи општинском утрином.“

Поменути сопственик, као пуноважан наследник свога оца, намерава је да све своје имање распрода, пошто не живи од земљоделства него се бави ковачким занатом, па је тражио да општина изврши преглед његовога имања ради издавања тапије, па наравно и онога земљишта, које је напред наменуто.

Суд и одбор ово општински нашли су, да је ово парче под виновом лозом отац молиочев заузео од општинске утрине, па су одлучили да га не мере, нити да на исто потврде тапију молиоцу.

Земљиште ово уписао је отац молиочев у пописну књигу „Б“, још 1885. год. дакле од 21 год. а виновом га лозом засадио пре 25—30 год.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је овакав поступак суда и одбора правилан, кад нема несумњивих доказа о заузету и кад човек на ово имање плаћа порез 20 и више година?“

— На ово питање одговарамо:

Суд општински и одбор могу да откажу потврду тапије сваком оном лицу,

за које знају да је заузело општинску утрину, ако дотично лице није стекло права својине по основи застарелости.

У таквом случају општински суд је дужан да дотичном лицу изда образложено решење, зашто му неће да потврди тапију, како би оно могло употребити правна средства.

Међутим, кад год суд и сам буде уверен, да је дотично лице стекло право својине по основи застарелости, или да ће се заузете тешко доказати, у таквим случајевима саветно је, да се општина не излаже несигурним споровима, који јој могу донети штете.

И у овом судучају, ако дотично лице ужива ово парче више од 24 године, оно је по § 929. грађ. зак. стекло право својине застарелошћу, и општина би имала врло мало изгледа на успех спора, који би се око овога изродио.

III.

Суд општине чекурске, актом својим од 5. пр. м-ца Бр. 1191, пита:

„Политичка општина чекурска састављена је из два села — Чепуре и Шавац, а са оба своја села улази у састав школске општине доњо-видовске.“

Како је пре кратког времена школски одбор био одслужило свој рок, то су се председник општине доњо-видовске и учитељ обратили овој општини, да за села Чепуре и Шавац избере по једнога члана одбора, и одбор ове општине, одлуком својом од 24 IX — Бр. 1013, изабрао је Добросава Ђурића из Чепуре и Јована В. Јовановића, из Шавца.

На овој седници школског одбора, којој су присуствовали и одборници за села Чепуре и Шавац, председник је дошао са њима у сукоб, па је седницу распустио, и позвао свој политички одбор, те је овај изабрао друга два грађанина из поменутих села.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је правилно урадио одбор општине доњо-видовске, што је за чланове школског одбора бирао друге грађане, кад их је раније већ био изабрао политички одбор ове општине, и по коме је то закону могао учинити?“

— На ово питање одговарамо:

По члану 55. закона о народним школама, чланове школског одбора бира она политичка општина, у којој је школа, по једнога из сваког села, које улази у састав дотичне школске општине.

Према томе, правилно је радио политички одбор општине доњо-видовске, и ранији захтев председника и учитеља био је погрешан.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж И С Е

Видосава Тречанина, столара из Јагодине, тражи начелник среза величког депешом Бр. 23867. Пронађеног треба спровести помнутом начелнику.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Јозеф Палинкаш — тако се зове лице чију слику износимо — вели да је родом из Новог Сада у Аустро-Угарској, и да је у Србију прешао пре две године. До 1. новембра прошле године Јозеф је радио као машиниста у борском руднику, а тада је посао напустио и отишао у Зајечар, одавде преко царинарнице «Вршка Чука» у Видин, из Видина у Рупчук, из Рупчука у Варну, а одавде је, вели, прешао у Румунију, чамцем преко Дунава, и отишао у село у Махмуткуле, до Браиле, где је нашао рада код Алберта Берани, машинисте. Радио је свега 9 дана, и за ово време усмео је, како вели, да наговори Алберта, да заједно пређу у Србију и оду у рудник «Русман» ради

тражења злата. По свршеном договору отишли су обојица прво у Букурешт, где је Алберт депоновао 3000 динара у једној банци за откуп неке машине (признаница о депонованој суми нађена је код Јозефа) и купио Јозефу нов зимски капут и велики пригорски револвер, а затим су преко Т. Северина прешли у Кладово 30 новембра прошле године. Овде су у једној кафани, за коју Јозеф не зна чија је, пили целе ноћи, па се изјутра кренули колима за Неготин. И овде су у једној двоспратној механи, за коју Јозеф такође не зна чија је, пили целе ноћи, а изјутра отишли у Русман. У Русману су обишли руднике и фабрике и узели по 2—3 камена, па су пешинце отишли у Глоговицу и ту преноћили, а сутра дан — 3. пр. месеца — ишли у Доњу Б. Реку. Уз пут, а

на пола сата пред овим местом, тражили су руде на једном стрмном брду до првог сумрака, али пошто их нису могли наћи, то се крену наопако. При силаску низ брдо Алберт отпоче псовати и грдити Јозефа што га лаже да има злата, и претити му убиством — овако Јозеф изјављује — али га овај у намери предухитри, и у најгушћој шуми испали на њега један револверски метак. Видећи да се Алберт, који је одмах пао, још миче, Јозеф му приђе и онали још три метка, и то из такве непосредне близине, да је барут опржио погинулог.

Убијени Алберт има око 45 год. омазен је, носом спљоштеног, бркова великих и црних, браде црне и ишпасте, косе црне, на левој рупи нема палца до првог зглоба.

Ако би ко шта више знао о убици и убијеном, моли се да то достави својој најближој власти, којој се препоручује, да о свему одмах извести начелника среза зајечарског, који води истрагу по овом делу, с позивом на акт Бр. 20346.

Пошто је још опљачкао своју жртву, убица Јозеф дође у Доњу Б. Реку и достави општинској власти, да су му непознати занковци убили на путу брата Алберта, али је истрага убрзо показала, да је он убица, што је најзад и сам признао.

Убица Јозеф стар је око 35 год., средњег је раста, у лицу сувоњав, по лицу мало пегав, бркова малих и плавих, косе смеђе и кратко ошишане, брија се, на левој руци има тетовиран знак у виду лангера и руже са три цвета, који се једним делом налази на шаци а другим на зглобу; на десној долактици, за 8 см, изнад шаке има тетовиран знак у виду срца са словима: «P J» и «B. J.» и најзад, на десној ноzi, с преда на бутини, има тетовиран знак у виду двоглавог орла са крстом у средини и написом: $\frac{c/c}{c/c}$.

ПОТЕРЕ

Ђорђе Ж. Митровић, земљоделац из Нов. Корита, среза тимочког, који одговара код начелника среза тимочког за крађу оваца, побегло је из места пребивања, чим је сазнао да се крађа у траг ушла. Он је стар 40 год., средњег раста, смеђ, малих бркова, без браде. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно спроведу поменутом начелнику с позивом на депешу Бр. 12656.

Љубомир Младеновић, слуга, родом из Свилајнца, који је пресудом топчидерске полиције кажњен са пет дана затвора и прогонством, 9. ов. м-ца побегло је испред спроводника. Љубомир је стар 24 године, средњег стаса, сувоњав, очију црних, у лицу црнотласт, браде и бркова црних, кад говори мало

врска, од одела има на себи: капут и панталоне од плавог штофа, на глави црна шешир, на ногама опанке. У последње време служио је у Пожаревцу. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно спроведу поменутој полицији с позивом на акт Бр. 3402.

Владимир Јовановић, калфа шлесерски, родом из Крагујевца, одговара код начелства округа нишког за три опасне крађе. Стар је 17 година, раста средњег, косе и очију смеђих, у грађанском оделу. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно спроведу поменутом начелству с позивом на депешу Бр. 35702.

Непознати крадљивци, ноћу између 13. и 14. пр. м-ца, обили су дућан Никодима Никодијевића, бакалина из Ниша, па из чекмедета украли 42 динара у разној монети. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да крадљивце потраже и у случају проналаска стражарно их спроведу начелству округа нишког с позивом на акт Бр. 25410.

Два непозната разбојника, 19. пр. м-ца, око 7 часова у вече, пресрели су Сотира Митића, бакалина из Ниша, кад је овај ишао кући посећи са собом дневни пазар, на бацвини му наприку у очи оборе га на земљу и почну му новац отимати. Али услед Сотировог запомагања разбојници се уклеше и побегну. По причању Сотировом оба су разбојника били у сукненом оделу, од којих је један раста високог и на глави је имао шубару, а други је малог раста. Нека све полицијске и општинске власти живо потраже ове разбојнике и у случају проналаска стражарно их спроведу начелству округа нишког с позивом на акт Бр. 25513.

Драгутин Лазић, скитач циганин, родом из Јасенова, среза ресавског, решењем ћупријског првостепеног суда стављен је у притвор због крађе стоке, али је по извршењу крађе отмарао из места пребивања. Он је стар 17 година, очију црних, у лицу црн, од одела има на себи: сукнене чакшире и антерију, на глави црну шубару, а на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно спроведу поменутом суду с позивом на акт Бр. 33079.

Непознати крадљивци, ноћу између 21. и 22. пр. м-ца обили су дућан Светозара Јефтића, месара из Раче, и украли из фијоке 450 динара у банкама, око 200 динара у сребру и око 40 динара у двоарцима. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да крадљивце живо потраже и у случају проналаска о томе извести начелника среза лепеничког с позивом на депешу Бр. 22457.

СКРЕЂЕ СЕ ПАЖЊА

Код начелника среза копаоничког налазе се два вола, од којих је један матор 8 година, длаке сиво-шарене, белорепаст, обичних рогова, без роваша и жига, а други је, матор 8 година, длаке плаво-сиве, виластих рогова, без роваша и жига. Нека све полицијске и општинске власти потраже сајбију ових наћених волова, и упуте га поменутом начелнику с позивом на депешу Бр. 6971.